Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحیم

@Ketabona
DOWNLOADED
WWW.KETABONA.COM
info@ketabona.com

د سپوږمۍ خور

(ناول)

لیکوال

خیال ستانکزی

د سپوږمۍ خور (ناول)

لیکوال: **خیال ستانکزی**
(۰۷۸۸۷۵۷۹۳۲)
ډیزاین: **عبدالرحمن «حنیف»**
چاپ کال: **۱۳۹۷ل/ ۲۰۱۸ز**
کمپوز: **خپله لیکوال**
خپرندوی: **خپله لیکوال**
چاپ ځای: **اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸**

ډالۍ

د خپلې مورکۍ بې سارې مينې او د واک نيمګړو هيلو ته يې ډالۍ کوم.

خيال ستانکزی

هغه خیال چې موږ یې تصور هم نه کوه

په مسینجر یې راته سلام وکړ، چې ناول یې لیکلی او باید ویې ګورم او څه لیکل پرې وکړم.
ما لا نه دی لیدلی او لا یې نه پېژنم؛ خو له ادبیاتو سره شته علاقه مې مجبوروي، چې هو ورته ووایم.
د ناول له استولو وروسته مې ترې نرۍ پوښتنه وکړه، چې ملګریه !خپه مه شې، ځان راته وپېژنه.
په لنډه توګه یې ځان رامعرفي کړ، چې خیال ستانکزی نومېږي. د بغلان ولایت اوسېدونکی دی او دا یې لومړی کتاب دی.
خوشاله شوم، خپلې هیلې او ورته د رسېدو لېوالتیا مې تر سترګو شوه.
کله چې هم کوم شمالیوال ملګری راته له پښتو ژبې او پښتو ادبیاتو سره د خپل زړه بوڅخګۍ خلاصه کړي او هغه ټول تړاونه راته وسپړي، چې په خپله سیمه کې د خپلې ژبې د ودې او پراختیا مینه، زیار، او هڅې پکې وي؛ نو لکه تږي ته چې اوبه ورکړې.
دا نو هغه مهال وي، چې له ننه پنځلس کاله وړاندې لاړ شم او په شمال زون کې د خپلې ژبې او د دې ژبې د ادبیاتو د خوندي ساتلو لپاره د بې وسه، بې کسه او ژمنو ځوانانو عشق را په زړه شي.
نو سړی ډاډه شي، چې دا پیل شوی کاروان به روان وي او دا روانې اوبه به ضرور د مینې او خوږلنۍ کښتونه خړوبوي.
د خیال ستانکزي ناول -د سپوږمۍ خور هغه خیال دی، چې لږ تر لږه ما رنګو خلکو یې لسیزه وړاندې تصور نه کوه، چې کوم پښتون ځوان شمالیوال به لکه د للمې ګل د پښتو ادبیاتو د ودې پر ځمکه راشین شي او ناول به ولیکي.

خو اوس دغه ډول ډېر خيالونه کولی شو او هغه هم د خيال ستانکزي په څېر تکړه ځوانانو پر مټ.

د سپوږمۍ خور، د يو ځوان د زده کړو او د هغه د مينتوب داستان دی.

د داستان مرکزي کرکټر-واک، پوهنتون ته بريالی کېږي، هلته په شينکۍ نومې محصلې مينېږي او له دې سره يې ژوند له نوي پړاو سره مخ شي.

دغه پړاو له ځانه سره نوې خوږلني او دردونه لري.

د ناول ژبه ساده؛ خو ځای ځای له شاعرانه خيالونو سره رنګينه شوې ده. د مکالمو په اوډون او د صحنو په راخيستنه کې يې رياليستيک اړخونو ته پام کړی، چې په مرسته يې د کرکټرونه پېژندنه ساده شوې ده.

که څه هم د داستان ځينې خامياني د ليکوال د لومړنۍ تجربې ګواهي ورکوي؛ خو تر څنګ يې د برياليتوب څرکونه هم لري. په کيسه کې شته تلوسه لوستونکي ته ډاډ ورکوي، چې ناول تر وروستۍ پاڼې واړوي.

د پښتو داستان کره کتونکي حق لري، چې د دې ناول مقام په کوم کتار کې راولي؛ خو په شمال کې د پښتو ادب پالنې زړونه، خيال ستانکزي ته مينه ناک سلام کوي، چې قلم يې له پورته کېدو سره بېرته نه دی غورځولی.

له خيال مو همدا هيله ده، چې له خپلې لومړنۍ تجربې ډېر څه زده کړي او دغه زده کړه، د راتلونکو ليکلو لپاره مشال وګرځوي.

خيال ستانکزي راته د ځان په پېژندنه کې د امير کروړ ادبي بهير يادونه وکړه، چې له څو کلونو يې غړی دی. دا نو د دې ځوان د وياړنه اړخ دی، چې خپل فکر نورو ته هم رسوي.

دغه بهير له تېرو څو کلونو د پلخمري په حسين خېلو سيمه کې فعاليت کوي. تکړه ځوانان پکې راټول دي او د خپلې پښتو څراغونه يې پکې بل ساتلي دي. دغسې بهيرونو ته لا هم ډېره اړتيا ده.

په پای کې خيال ستانکزي او ټولو هغه ځوانانو ته چې په شمال زون کې د پښتو ادب د ودې او پراختيا لپاره کار کوي، د دغه ناول چاپ مبارکي وايم.

بس د حمزه بابا پر دعا به د خیال پر خیال دغه لیک پای کړو:

خدای دې مین ډېر کړي، چې ښېرې کوي
نـــور راتـــه هېڅ چـــل د دعـــا نه راځي

د هغې شېبې په هیله چې خیال ستانکزی صیب پکې وګورم او په خپلو لاسونو ترې د سپوږمۍ خور چاپ ناول واخلم.

درناوی
ذبیح الله احساس
د وري ۱۱مه، ۱۳۹۷لمریز
بلخ ادبي خوځښت - مزارشریف ښار

سریزه د سپوږمۍ خور د ناول په پار لیکم

د ویر شر او شور شته خو د سرور شر او شور نشته
فضأ ده مړاوې مړاوې موسمونه مړاوي مړاوي

انسانان په رنګ، څیرې او خوی کې سره توپیر لري، همدا ډول د ژوند لیدلوري او موخو کې هم توپیر لري، د هرې هڅې تر شا موخه نیکمرغۍ ته رسیدل دي، نیکمرغي مختلف تعریفونه لري، نو د نیکمرغۍ یو تعریف بریا ده، خو نیکمرغي د یوسف ع حوصیله یا د سلیمان ع ښه ژوند نه ده، چې د ټولو په برخه وي، دا حتمي هم نه ده، چې هر انسان دې له خپلې هڅې وروسته ارو مرو نیکمرغه شي یا خپلې موخې ته دې ورسیږي، خو بیا هم له ماتې وروسته بریالی هغه څوک دی، چې له ژوند ناهیلی نشي د دغه ناول له لوستلو څخه د زړه د خبرو د رایستلو جرئت زده کېدلی شي، خو لوستل یې د خوښې ترڅنګ ډېر خفګان هم لري.

که د ناول یا لوی داستان تخنیکي او جوړښتي تعریفونو او شرطونو زما د فکر او قلم د تبره خولي ته لیمڅي نه راوستای، نو ما به د دې ګران اثر په دومره محتاطانه پېژندګلوۍ بسنه نه وای کړې، یانې که د دې ناول د تلوسې روح ته زیان نه رسېدای، نو زه به پکې داسې د سیوري او لمر پر برید نه تېریدای.

ځکه نو له دې خوندور هنري اثر نه د خوند اخیستو ویاړ د خپلو ګرانو لوستوالو او داستاني ادب د مینه والو حق ګڼم. د دې ناول ګران لیکوال خیال ستانکزی د مننې وړ بولم او د هغه پر فکر او قلم برکت.

په پښتنه مینه

سرور ستانکزی

کالمار ښار

سویډن

د خیال خوب

ژوند د هیلو ارمانونو ډک او د مینې، وروړلي، دوښمني، خپګان، خوشالیو، کامیابیو، ناکامیو هغه روان سیند دی چې کله انسان د مینې ساحل کې یوازې بې یاره پرېږدي او کله بیا هغه مستې څپې محبوب خپلې محبوبې ته رسوي.
خو کله بیا دا ژوند دومره ظالم شي چې د دیدنونو ګودرونه ویجاړ او چنارونه یې هم له ځان سره یوسي.
دلته د داسې یو چا په هکله خبرې کوم چې تل موږ یو د بل په خندا خندلي او په ژړا مو ژړلي دي.
د ښه خوي او ښو اخلاقو خاوند، تکړه لیکوال او شاعر، هم ورور، هم ملګری، هغه هم ښاغلی خیال ستانکزی.
ستانکزی مې د ښونځې ملګری دی، سره له دې په یوه ټولګي کې نه وو، خو ملګرتیا مو دومره نږدې وه چې خلکو به په موږ د ورونو ګومان کاوه.
که د خیال په اخلاقو او ملګرتیا هر څومره خبرې وکړم، بسنه نه کوي.
تر کومه ځایه چې زه خبر یم ښاغلي ستانکزي صیب په دغه ناول زیات کار کړی او د ناول کیسه یې په خپل ځاني تجربې ولاړه ده.
په ډېر ښه ډول یې پیل کړې ده او په لومړي سرکې لوستونکي په تلوسه کې اچوي.
د ستانکزي صیب دا لومړی ناول دی کېدای شي نیمګړتیاوې به پکې وي خو بیا هم د ناول په جوړښت کې چې کوم شیان اړین دي لکه کیسه، پلاټ، پېښې، منظره لیکنه، خبرې اترې، او تلوسه، دایې تر خپل وس او توانه پکې کارولي دي.

د موضوع له پلوه يې روماني ناولټ بللی شو، ځکه په دې ناول کې د مينې کيسه بيانيږي.

موضوع يې څه ناڅه تکراري ده خو ستانکزي صيب د کلمو او جملو ترکيب په يو ځانګړي هنري او جادو يي الفاظو د ځنځيري کړيو په شان اوډلي.

طبيعي، ټولنيز او خيالي منظرې يې په يو خاص مهارت سره پېيلي دي، لوستونکي سم دم هغې صحنې ته له ځانه سره بيايي او د ناول پېښې يې يو بل پسې راځي.

لوستونکي چې د ناول لوستل پيل کړي، دناول د پېښو تړاو يې دې ته نه پريږدي چې د ناول لوستل بل وخت ته وځنډوي.

زه د ستانکزي صيب ليکوالي او شاعري ډېره خوښوم او تاسې درانه لوستونکي هم په خاصه مينه دا ناول ولولۍ او د خپل زړه هينداره پکې پيدا کړئ.

په پای کې په همدې دوعا خپل لاسونه لپه کوم چې د ستانکزي صيب په ليکوالۍ تل د بهار رنګينې اوربدلې اوسې، قلم يې تاند او ليکوالي يې پسرلنۍ لرې.

په درنښت

ګل محمد ذره

د الفت فرهنګي مرکز مشر

بغلان حسين خيل

د تروږمۍ رڼا

تروږمۍ هم د الله تعالی مخلوق دی؛ هغه مخلوق، چې د ژوند چارې ټولې په ټپه دروي، د رب دنیا ته تور څادر اغوندي او مخلوق ته لباس جوړیږي. څوک په کې د رب فرمان څخه سرغړاوی کوي او څوک په کې د رب فرمان په ځای راوړي.

د ژوند هر گام مو یو یاد او هر یاد مو یوه خاطره ده. بیا ډېرې خاطرې د رومان په څېر وي.

د تروږمۍ راز او خوږ موجود سپوږمۍ نومیږي، کوم چې تروږمۍ ښایسته کوي او همدې تروږمۍ ته خوندور هویت وربښي؛ لکه سپوږمۍ چې ډېر مینان لري، هر ژوندی موجود سپوږمۍ سره مینه لري، نو دا هم نادره نه ده، چې واک دې سپوږمۍ له خور سره مینه کړې وي.

هغه سپوږمۍ، چې ټوله نړۍ پرې مینه ده او واک خپل روح د سپوږمۍ له خور سره تړلې گڼه. داستاني ادبیات ولسونو په معرفي کېدو او پېژندو کې خورا مهمه ونډه لري. د هغوی آندونه، باورنه او د علم کچه څرگندوي.

ناول، ادبي کیسې، فلمنامې او نور رنگارنگ ادبي ټوټې د پښتو ژبې د ادبیاتو یوه لویه برخه ده، چې ډېرو استادانو لکه استاد راحت زاخیلي، استاد حبیبي، استاد گل پاچا الفت او استاد عبدالکریم خورا ډېر زحمتونه په کې کړي دي، تر څو د پښتو ژبې دا طلایي زېرمې لا هم پسې غني شي.

د سپوږمۍ خور ناول د ځوان خیال ستانکزي صیب لیکلی شوی ناول، چې لومړنی ناول د هغه په ژوند کې دی، د ځینو کمیو سره_سره د یو پوره ناول په توگه هغه منلی شو؛ جوړښتي توکي یې واقعاً چې خوندور دي. خیال ستانکزي د ناول جوړښتي توکي په بشپړه توگه معرفي کړي دي. هغه یې په خورا ډېر

مهارت سره کارولي دي.

له بل اړخه خيال ستانکزی يو تکړه شاعر هم دی، په ناول کې چې کومه آزادي د شاعرانه وينا او تخيل ورکړل شوی، نو خيال ستانکزي هم پرې هېڅ سرپه نده کړې. خپل تخيل يې په پوره مانا سره کارولی ده؛ لکه چې وايي :

«يو چا د ټولګي په مرمرين زړه بخملين قدمونه کېښودل»

يا:

«شينکۍ او پاتو په دې ورځ شنې لوپټې په سر کړې وې او د پوهنتون په انګړ کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې»

که ورته ښه ځير شو، نو د تخيل کمال يې ښودلی او د خيال هغه ياقوتي کرښې يې د قلم په څوکه د کاغذ پر مخ ځليږي او ناځيږي.

د واک د زړه درد په خورا لوړ مهارت سره د کتاب مخ ته ړدي، خيالات بيانوي، خيال ناڅوي، خيال، خيال څرخوي او خيالات د تخيل ژورو کندو ته بيايې؛ لکه د بې جوړې فنکار شهکار کوي.

ناول کې واکمن واک د مينې جال کې راګير دی او خپل واک يې د شينکۍ په لاجوردي سترګو کې ورک کړی دی. هغه نور واکمن واک نه دی. واک اوس بې واکه دی. بې واکه واک د ياد خبرو ته غوږ نه باسي. ژوند يې کاواک برېښي، نو ځکه خو يې د ياد، ياد له ياده وځي او صرف د بنګالي طوطيانو لاجوردي رنګ ويني هغه که د رستم تخت وي، يا زيارت د امام قطبيه يا هم د شپونکي شپېلۍ وي.

که د بغلان سيند هغه يوازې لاجوردي سترګې ويني، هغه رښتيا هم بې واکه ده، خو د لاجوردي سترګو شينکۍ د ناخبرۍ کمال کې اوسي او نا واکه واک د زړه اخري حد تنګون او چوپتيا کې لکه چې وايي:

«دا چې زما اوښکې پر مخ راغلې وې او سترګو مې هم رنګ اړولی وو. مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، چې څوک رابانديې پوه نشي»

يوازې ياد دی، چې بې واکه واک يادونه ورته کوي، تر څو د مينې ترخه تنده

یاد سره په یادونو کې خړوبه کړي.
په واک خپله مینه برلاسې نشي کولای، چې نور دا هر څه په خپل زړه کې وساتي، د خپل زړه تړلې غوټه شینکۍ ته پرانیزي او شینکۍ د وخت په پلمه له واکه ځان خلاصوي. د واک او شینکۍ په ارمانونو د وزلوبې نیلې برابریږي.
بې وخته پرې غوبلې پیلوي او مینه یې نیمګړې پاتې کیږي.
د خیال ستانکزي صیب لیکل شوی ناول یو خورا اوچت ګام د پښتو ادبیاتو په غني کولو بولم او د قدوس ذات څخه ورته د لا بریاو هیله مند یم.

درنښت
عبدالمبین صافی
مرکزي بغلان

د سينې لونګين!!!

هغه ازاد خياله، چې له تورو ډکو جوړ او د پېغلې په ټټر د يو بل زړونو ته ريباري کوي؛ ځکه خو له جوړوونکي او لرونکي نه په نورو خلکو ډېره خوشبويي لوروي. دا چې ښه کوي يا بد، په هغې نه غرېږو؛ دلته يې د مهربانۍ په سمندر لاهو خيال يادوو، چې په هر قدم کې په تورځان د نازک بدن په ښکلي ټټر ناز کوي، په دې ناز کې پرې د شوخۍ ګوزارونه کوي او د خپلې خوشبويۍ په خوږو وږمو، د نورو له زړونو غېږ چاپېروي.
له دغه ناوله هم د لونګين په څېر وږم پورته کېږي او د داسې يوې مينې خوشبويي ترې خېژي، چې سرچينه يې پوهنتون کې شين سترګې ټولګيواله ده، خو توپير يې دا دی، چې لونګين په ډکو او دا په ټکو ځان تر هدفه رسوي. دغه شيان بيا چاته ريبار او چاته د مينې په لار بيداره بلا شي، ځينو باندې کټ کې بنګړي او ځينو باندې ټټر کې زړګي مات کړي.
که مات شوي بنګړي د مينې خولې اچوي، خو مات زړونه لکه ژړېدلې شمع، د هيلو ډېرى پتنګان له ازاد خياله محروموي او آن له ژونده يې بې برخې کوي.
که زه د ځان په اړه ووايم، پر ما لا داسې څه نه دي تېر شوي او نه هم کومه ماسټري په کې لرم، خو راسره د شويو مينو تجربې لرم، چې له مخې يې يو مَين يا مينَه ښه درک کولای شم.
د زړګي لوبه هم عجيبه کانې کوي. د خپل مَين انځور ته په کتو به ژړېږي؛ نه به مري، نه به رغيږي.
د خيال ستانکزي په ناول کې شينکۍ د خپلو شنو سترګو په ځواک، ځواکمن واک بې واکه کوي او د خپلو جذابو سترګو په زور يې ټول ځواک په خپل لاس کې اخلي. شينکۍ هم دا درک کوي، چې د واټن په نيم متر، د ربړا ورځې

په غلا یې واک پوهیږي؛ ځکه خو له زړه بې واکه واک ته، د غلا شوي زړه بدل کې د خوراکي توکو پېرلو په پلمه، د خپل بدن په لونګين او عطرين بوی لتاړې پېسې ورکوي. واک هم شينکۍ ته د سترګو په کچکول کې خپل زړګی اچوي او دغه نازنينه بيا په لړه مينه، د محبت په شرارتي لار، د هغه زړګی د خيالاتو په لوړوالي کې د مينې په کړلېچو لارو مخکې وړي. د خپل ژوند په بې ستورو اسمان يې ښکته) لـَر (د مالاکنډ تر غرونو او پورته) بـَر (د دغې قېمتي غمي پسې د ډېرې سيندونو شګې چاڼوي. له دغه ځوانه زرګر جوړوي او په خوږو الفاظو پرې د خلکو زړونه ګټي، خو پای کې دغه زرګر له کوره او کلي لرې د خپلې هغې سونې د بايلود خبر ترلاسه کوي، چې د مينې په جوارۍ کې يې د خپل بايلل شوي زړه په قيمت اخېسته.
نو د سپوږمۍ خور په دغه ناول کې شينکۍ د خپلې مينې اظهار په هغه حد کې کوي، چې ژوندانه غوټۍ يې د مرګ تېزاب ځبنلي وي. خيال په دغه ناول کې د مينې سپېځلې کليمه د الفاظو په زور يې غېږ کې نيولې او د واک دغه زرکينه مينه يې د خپل خيال په خيالاتو ډېره ښه بيان کړې.
پای کې د ګران هم مسلکی ورور، خوږ ليکوال او شاعر، خيال ستانکزي دغه هڅه پرځای بولم او د دې لومړني اثر د چاپ مبارکي ورته وايم.
واک ته هم په راتلونکي ژوند باندې د لا ځواک هيله لرم او هيله مند يم، چې واک د شينکۍ له مړينې وروسته د غښتلو خلکو په څېر د مبارزې لاره غوره او خپله مينه په خپلې مېنې شنه کړي.

درنښت

محمدخان ذهين

د خراسان پوهنتون

د ژورنالېزم پوهنځی

زما خبرې

هېڅوک د خپل راتلونکي ژوند په اړه نه پوهېږي، چې راتلونکی ژوند به يې څنګه تېرېږي؛ خوږ به وي يا تريخ؟
خو راتلونکي ژوند ته هيله لرل د ژوند يو اصل دی .په ژوند باور او ژوند په رڼې هېندارې کې ليدل له هرڅه اړينه ده؛ لکه څنګه چې د ژوند او مينې نوم خوږ دی، بايد له خواږه هوسه ورته وکتل شي .د رب کړنې دي، څوک به : دومره ښايسته نه وي، خو د چا په زړه کې به دومره دننه شي، چې د زړه غوښې به پسې خوري او ليونی فطرت به يې خونې ورپسې ړنکوي .چاته د مينې منزل لنډېږي او خپله لپه له ياقوتو ډکوي .څوک پسې تيندکې وهي او مينه ترې لکه خپل سيوری تښتي .مينې ته نه رسېدل هم په ژوند کې لوی تجربې راويښوي .يو څوک دومره پوخ کړي؛ لکه د نړۍ ټول کتابونه چې يې لوستي وي .دا بيا ټول د پاک رب لوروينې دي؛ ځکه انسانان د بڼې له اړخه يو ډول دي، خو افکار، غوښتنې او انساني کړنې يې له نورو سره توپير کوي .څوک ځينې په ځان راماتوي او څوک په خلکو کې نفرتونه زېږوي.
اړينه نه ده، چې يو څوک دې په بل چا نيت بد کړي، هغه په دې مانا، چې ولې د فلانکي ژوند ښه او يا ارامه دی؟ د ژوند امکانات ورته برابر دي او زه د ژوند ترخې لپې په سر اړوم .برخې ازلي وي، هر چاته خپله برخه رسيږي .خو ترخڼګ يې زده کړې ډېرې مهمې دي .زده کړې مو له سترګو هغه تورې پردې پورته کوي، چې په ژوند کې خنډ کېدلی شي.
زه مې له خپله ژونده ډېر خوښ يم؛ هغه که په هر ډول تېر شي، خو په دې باوري يم، چې د رب لوروينې راسره دي .په معنوياتو کې يې داسې څه راکړي، چې کېدای شي له نورو سره نه وي.

که ژوند و، خپلې ژبې ته به ډېر خدمت وکړم، داسې کتابونه به ولیکم، چې خپله پښتو ژبه پرې بډایه کړم .دا منم چې په لومړیو کې به ستونزې ډېرې وي، خو بیا هم د وخت په تېرېدولو سره به هرڅه سم شي.

د دغو پټ منو درنو دوستانو د احسان پوروړی یم او ورڅخه نړۍ مننه کوم؛ لکه هر یو عبدالصمد ستانکزی قومي مشر، مامورشرف الدین احمدزی، فعاله ځوان محمد عارف مطمن، محمدخان ذهین د ننګرهار ولایت په یو خصوصي پوهنتون کې د ژورنالېزم پوهنځي استاد،ګل محمد ذره بغلان کې د الفت ادبي بهیر مشر، ژورنالېست عبدالقدوس احمدزی، فعال ځوان عبدالمبین صافی، نجم الدین عمري، ژورنالیست میرویس سلام زوی،او ګران صورت جان، چې د دې کتاب د چاپ برخه کې یې په ورین تندی له ماسره نه هېرېدونکې مالي او ځاني هلې ځلې کړي دي .ټول مې په زړه کې ځای لري، او د الفت ادبي بهیر له خوږو ملګرو څخه هم نړۍ مننه کوم چې د هرې نوې لیکنې وروسته به یې زه هڅولم، دا ددې خوږو له برکته، چې ومې کولی شول، لیکنې مې تر ناوله ورسېږي.

له پاک رب څخه دوی ته د هوسا ژوند لپاره لاسونه لپه کوم.

په درنښت

خیال ستانکزی.

○

شپې تر ډېره وخته وېښ پاتې شوم. سترګو مې هم له ډېر انتظاره ګلابي کميس اغوستی و.

ښو مې هم ځان پسې دکايناتو درانه ستوري تړلي وو. چې ما به د پورتنيو او لاندينيو ښو ترمېنځ بېلتون راوسته. دوی به بيا لکه د ونو پېروتی يو له بله تاو شول.

د خوب سيلۍ مې د انتظار په دښته ګړندي آسونه ځغلول. تښتېدلې ژېړې ځېرې مې د خوب په راټه سيندسر غوټه ووهله. خوب کې مې د انتظار له امله ګډ- وډ خوبونه ليدل. مبايل مې د واسکټ په ښي جېب کې چلان پرېښی و. د موبايل د ترنګا په اورېدو مې د انتظار په خوب تللی وجود کې د ويښتيا انګېزې وغوړېدې. د واسکټ جېب ته مې لړزېدلې ګوتې ورننږدې کړې؛ ګورم چې د موبايل په ښيښه مې د ياد په نمبر، چې زما د ښونځي ټولګيوال و، سترګې ولګېدې. سمدستي مې د ځواب په تڼۍ ګوتې ته زور ورکړ. له ياد څخه هم له ډېرې خوښۍ. سلام او روغبړ هېر شو. په همدې يې پيل وکړ. چې: واکه! زېری مې دربانديې! زېرې مې دربانديې!

دا غږ يې څو- څو ځلې زما تر غوږو را بدرګه کړ. ما هم په درزېدلي زړه وخوړه. چې د خپلې خوښې پوهنځي ته بريالی شوی يم.

ياد له ډېرو زوررولو وروسته راته د زېري منلو په بدل کې وويل: بغلان پوهنتون ژورناليزم پوهنځي ته په لوړو نمرو بريالی شوی يې. دا زېرې زما لپاره هغه زېری و. چې له خوښۍ يې زما خبرو ته د پولادو ځنځېرونه واچول.

خبرې مې هېرې شوې. وجود مې له ډېرې خوښۍ د سرو څادر واغوست. طبیعت راته له هر لوري د مبارکۍ نارې وهلې. په شونډو مې لکه د اوبو زړوبۍ، نرۍ مسکا خوره وه. کور کې اوسېدل راته دومره ښه نه ښکارېدل. په همدې تلوسه کې وم، چې کله به د پوهنتون د دروازې په زړه د مینې ډک قدمونه ږدم. ژوند مې له طبیعته نوي- نوي رنګونه اخیستل. راتلونکی مې راته لکه د سهار ستورې، تک- سپین ځلېده. له هر وخته مې ژوند ته زیات هیله مند شوم. د زړونو تړون او د رب کارونو ته ګوره، یاد چې د ښونځي په ټولګي کې راته نږدې ملګرې وو، په پوهنتون کې هم راسره د څلورو کلونو لاروی شو.

د ښوونیز کال د پیل دوهمه ورځ اووه بجې وې، یاد راسره د موبایل په لیکه خبرې وکړې. چې واکه! نن به ضرور د پوهنتون لیدو ته ورځو. ماهم پرته له کوم دلیله ورسره ومنله.

زموږ له کوره تر پوهنتونه نږدې یو کیلو متر لاره وه. له کوره په وتلو مې له ځانه سره ژمنه وکړه، چې تر پوهنتونه به پلی ځم. قدمونه مې دومره ګړندي وو، چې د لارې په سینه پرتو شیانو رانه مخ اړاوو او د لارې خلاصون لپاره یې له ماسره مرسته کوله. هوس مې هم دپسرلي له عطرینو وږمو بې باکه مچکې اخېستې.

د پوهنتون اکاډمیکې لمنې ته ورنږدې شوم.

یاد هم د پوهنتون په لویدیځه دروازه کې زما په تمه ولاړ وو. له جوړ- پخیر وروسته مو دا دروازه ترشا پرېښوده او د پوهنتون په ارته سینه مو د ذرین زړک په څېر پاسته- پاسته قدمونه کېښودل.

د خپل ټولګي پیدا کولو په لټه کې شو. ټولګی مو هم د یو څو پوښتنو وروسته پیدا او وردننه شو.

ټولګی هم عجیبه ښکارېده. داچې زموږ د ټولګیوالو شمېر ډېر وو. زموږه

ټولگۍ د غونډو له هغه تالاره جوړ وو، چې آن پنځه سوه کسان په کې ځایدل.

نن ورځ مو یوازې له ځینو ټولگیوالو سره پېژندگلوي وشوه، خو د درس ویلو کوم څرک ونه لړېده. د ټولگي په هره څنډه او منځ کې ټولگیوال د بنډار لپاره څلور او پنځه سره را غونډ شوي وو. زموږ د بنډار ډلگۍ د ټولگي دروازې ته مخامخ جوړ و.

د ټولگي ور پرانیستل شو. یو چا د ټولگي په مرمرین زړه، بخملین قدمونه کېښودل. هوډ مې وکړ، چې پورته- ورته وگورم.

سترگو مې بې واکه ښېترینه زینه د هغې له قدمونو، د مخ تاج محل ته کېښوده. د نظر غشو مې د هغې واورین مخ ته خپله بې رحمه ښه برابره کړه. سترگو مې هوډ وکړ، چې په جنگ ورشي. خو د هغې د شنو سترگو نظر دومره زورور و، چې زما د سترگو نظر یې زما له څټه ووېست.

دا د هغې کتل نه وو، زما د زړه په جوړ شوي کور، د بمونو توغول وو.

په وجود مې د خوټېدلو اوبو باران پیل شو. ټولو غړو کې مې د سترِیا څپې وغوړېدې. د هغې د ښایست په رنگین بازار کې مې ځان له ځانه لکه یتیم ماشوم، ورک کړ. او زړه مې هم خپل عاطفي وجود د کبابي په سیخانو کې اوپېیه.

له ځان سره مې وویل:

واکه! دا خو به خوب نه وینم، خو نا- نا دا خوب نه وو، هرڅه ریښیا وو. د ټولگیوالو مو په بنډار کې خبرې پای ته ورسېدلې او ډله- ډله له ټولگي وتل. یاد راباندې غږ وکړ، چې واکه نور به ځو ټول لاړل! خو زما زړه په ټولگي کې لکه د بنگال توتي بند پاتې شو.

پښو مې په تلو پیل وکړ، خو زړه مې د ټولگي تورې تختې له تورو سره پېیلی پاتې شو. نن نیمه ورځ او بشپړه شپه مې د زړه شاهین خپلې وزرې په اووم

آسمان کې پرکولې. نظر مې د هغې څېره مخ- مخ ته کوله.
ویرېدم هسې نه چې د پښو له قدمونو لاندې مې نشي. کرۍ شپه مې په ولاړو بڼو او لوڅو سترګو تېره کړه. په همدې فکر کې وم، چې د دې ګلرنګې ښاپېرۍ نوم به څه وي؟ هو دومره ډاډه وم، چې د ټولګي په حاضري کې خو به خامخا ددې نوم وي. سهار په ځنګېدلي سر لکه د خوبولي ماشوم، د پوهنتون تر ټولګي لاړم.
نن ورځ د ټولګي ټولې څوکۍ په دوه برخو، چې یو اړخ د انجونو او بل ارخ دهلکانو لپاره منظمې کېښودل شوې وې او په منځ کې یوه لاره د تګ- راتګ لپاره پرېښودل شوې وه.
زما په قسمت هلکانو د اړخ درېیم قطار، انجونو خوا لومړۍ څوکۍ په برخه شوه.
هر یو ټولګیوال مو د ټولګي نالیدلې مینې ته ځان را رساوه. د ژبپوهنې ښوونکي مو هم د ټولګي تر وړو سترګو خپل قدمونه را بدرګه او ځان یې را وپېژنده. څه نا څه درس مو وویل.
هغه وخت راورسېده، چې زه لکه د مزلونو تږی لاروی ورته په وچه صحرا ناست وم. ښوونکي د حاضرۍ غوښتنه وکړه. یوه ټولګیوال مو د پوهنځي له ادارې د سترګو له رپ سره حاضري ور وسپارله. دا چې د حاضرۍ په سرکې زما نوم وو. د دې پر ځای چې ورته زه (صیب) ووایم. له خولې مې ورته آه ووت. په کانکرېټي ټولګي کې د ټولګیوالو خنداګانو انګازې وکړې، خو ژر د ښوونکي په امر غلي شول. ښوونکي د حاضرۍ په اخېستلو پیل وکړ او هر کس د زه کلیمې یادولو تر ځنګ لاسونه هم پورته کول.
زما فکر او هوَس د هغه چا مقناطیسي سترګو ته وو، کوم چا چې زما زړه د سینې له قفسه ځان پسې کش کړی وو. ښوونکي شینکۍ نوم له اخېستلو وروسته په ټولګي کې یو تک- سپین لاس زما د امېد له روحه پورته شو.

سترګې مې رډې پاتې شوې. د شينکۍ واورين لاس په ټولګي کې سپينې شغلې خورولې.

ښوونکی له ټولګي ووت، دا چې راتلونکی ساعت خالي وو، ما د شينکۍ له شنو سترګو سره په خيالي نړۍ کې خبرې کولې. چې دا نوم به ضرور د شينکۍ کورنۍ د دې د سترګو له الهامه اخېستی وي.

د شينکۍ سترګې د دې د نامه په څېر ښکلې لکه د پنجشير لاجورد داسې شنې وې. زما ورځې همداسې په نا مالوم مزل تېرېدلې.

يو سهار مې چې د شينکۍ د مخ په لونګين کتاب کې توري سره پېيل؛ دوه غبرګو ښوونکو مو د ټولګي په دروازه سرونه دننه کړل. په خبرو يې پيل وکړ، چې ستاسو له منځه څوک غواړي د ټولګي نماينده وټاکل شي؟ څلورو ټولګيوالو مو لاسونه پورته کړل. ټاکنې پيل او نماينده و ټاکل شو.

دا چې د شينکۍ څوکۍ زما د څوکۍ په خواکې وه، تل به همدلته کېناستلم او د شينکۍ له سپينو لاسو او سپينو نوکانو به مې طبيعت ته د الوت وزرې ورکولې. شنو خوماري سترګو يې د شينکۍ غزليز مخ ته دوه برابره ښکلا وربښلې وه. زړه مې له ډېره درد او فکره ورځ په ورځ پړسېده. هڅه مې کوله، چې شينکۍ ته ځان ورنږدې او خبرې ورسره وکړم، خو د شينکۍ ښايست زما د خبرو کولو جرئت کم کړی و. په دې فکر کې وم چې دا ډک زړه به مې د چا په کچکول کې تش کړم؟

وخت راباندې لکه په اوږو بار وجود داسې تېرېده. داچې پوهنتون د پيل څو اونۍ تېرې شوې وې. ټولګيوالو مو يو د بل نومونه څه نا څه زده کړي وو. له خپله څَنګه غږ راباندې وشو.

واکه! سم دستي مې د زړه مړاوي تارونه په ترنګېدا راغلل. چې ورته ومې کتل، د شينکۍ له ورېښمينو شونډو دا خبرې را وټوکېدلې؛ اوبښه!

زه او پاتو وږې شوې يو. تر دوکانه لاړ شه، د دې پيسو په بدل کې موږ ته

ډوډۍ، چپس او اوبه راوړه.
زما په بې روحه وجود کې دومره وسه نه وه، چې د شینکۍ تر ګوتو مې خپلې لړزېدلې ګوتې ورنږدې کړې وای. او د هغې له نریو سپینو قلمي ګوتو مې پیسې اخېستې وای. داسې فکر مې کاوه، چې ټول ټولګیوال زموږ په ننداره دي. د وجود په مړو غړو مې د خولو قطارونو منډې وهلې. یو زړه مې خپل او بل مې په پور واخېست. شینکۍ ته مې وویل خیر پیسې پرېږدئ. زه به یې راوړم.
خو شینکۍ راسره و نه منله، پیسې یې راکړې. دوکان ته په لاره مې په پیسو کې د شینکۍ د وجود عطرینه خوشبوي لټوله.
دوکاندار ته مې له خپل جېبه پیسې ورکړې او د شینکۍ پیسې مې لکه د شهید ډالۍ په خپل جېب کې کلکې وساتلې. شینکۍ او پاتو دواړه زما په انتظار د ټولګي په دهلېز کې ولاړې وې. چې دواړه مې د سترګو د نظر لاندې راغلې. له زړه مې د سالنګ سیلۍ غېږه تاوه کړه. خوراکي توکي مې ورته وسپارل.
شینکۍ راته وویل: واکه!
په زحمت مې کړې، ښښنه غواړم.
شینکۍ د پستې ژبې تر څنګه په شنو سترګو هم خبرې کولې. خو زما بایللي زړه، د هغې د سترګو پوره ترجماني کوله.
هغې ته پاتو زیاته ګرانه وه. دوی به لکه د مزار سپینې کوترې یو له بله نه بېلېدلې او د پوهنتون له پسرلني نظام څخه به یې خوندونه اخیستل.
شینکۍ به تل ناڅاپي له سپینې خولې په ما غږ کاوه، چې دوکان ته لاړ شم او دوی ته خوراکي توکي راوړم. هرځل به په ما یو قیامت تېرېده.
دا چې زما په وجود به خولې را ماتې شوې او د مخ رنګ به مې بدلون وموند. یاد ته هم شکونه پیدا شوي وو.

یوه ورځ یاد د پوهنتون له انګړه تر کوره یو ځای راسره راغی. په خبرو کې یې راتینګ کړم، چې واکه!
دروغ به راته نه وایې،ځکه چې زما او ستا ملګرتیا یو له بله نه بېلېدونکې ده. دا شینکۍ ولې هر وخت په تا غږ کوي؟ او ته په دې ورځو کې بل ډول شوی یې.
هو رېښتیا! کله چې له شینکۍ سره خبرې کوې او پیسې ترې اخلې، دا خولې ولې درباندې ر اماتې شي ها؟
ګوره واکه! په تا کې کار شته ښا!
پرېږدم دې نه! خبره راته پاکه –پاکه کوه!!!
ورته په خندا شوم. نا- نا داسې څه نشته، بس هسې کله-کله مې ګرمي وشي او خولې شم.
خو یاد زما په خبرو باور و نه کړ. فکر مې وکړ، که یو وخت یاد خبر شي او ما ورته ویلي نه وي، چې شینکۍ مې زړه د سینې له کټارو په خپل پلو کې غلا کړی دی، نو بیا به یاد سخت خپه شي.
زما لپاره همدا یو ښه مهال په لاس راغلی چې یاد ته خپل ډک زړه تش کړم.
یاده! خبره درته کوم خو چاته به یې نه وایې.
یاد هم د ښې لاس په راکولو سره ژمنه وکړه چې څوک به نه خبروي.
زما یاده یاره! له هغې ورځې چې د شینکۍ په شنو سترګو او ګلابي څېرې مې سترګې لګېدلي. زړه مې د ارامتیا احساس ندی موندلي. نړۍ راته یوازې د شینکۍ په سترګو ښکلې ښکاري او د شینکۍ ښایست له پنځلسمې سپوږمۍ سره نشم پرتله کولی. شینکۍ مې دومره ښکلې ده، چې د سپوږمۍ مشره خور راته ښکاري.
هو! دا د سپوږمۍ خور ده، د سپوږمۍ خور.
یاد راته په مسکي شونډو و خندل او ویل یې: واکه! دا ستا د مینتوب وخت

نه دی، ځان دې په خپل واک کې کړه. دا خبرې دې پرېږده. خپلو درسونو ته دې پام کوه.

له خبرو مالومېږي، چې ځان دې له ځانه ورک ده. پام کوه چې کومه ورځ دې په ټولګي کې ګرېوان ونه شکوي. او د شینکۍ د پښو خاوره ښکل نه کړې. تاخو له ځانه سم د تېرې نام عاشق جوړ کړی.

خو د یاد خبرو په ما ذره هومره تاثیر ونه کړ. د زړه وچه دښته به مې د شینکۍ په هر ځل لیدو باراني- باراني شوه. شینکۍ راته له هرڅه اړینه وه.

شل سلنه ازموینې هم رانږدې شوې وې. هر یوه ښوونکي مو د ازموینې خبرې کولې. دا ازموینه زموږ لپاره د پوهنتون لومړنۍ ازموینه وه. فکر مو کاوه چې د پوهنتون ازموینه به د ښوونځي له ازموینو سره توپیر ولري او د پوهنتون ازموینې به سختې وي.

ازموینې ښې په خوښۍ سره تېرېدلې، خو شینکۍ د بادامي شنو سترګو پوښتنې به زما د زړه په پاڼه بې ځوابه پاتې وې. هرڅومره چې به مې زړه وغوښتل شینکۍ ته ورنږدې شي، خو د وجود رېږدېدلو غړو به مې له هغې څخه یو څو قدمه لرې واخېستل.

شینکۍ به چې خپل نازک پلونه د ټولګي په مرمرینې سینې کېښودل.

یاد به په سترګو کې خبرې راسره پیل کړې، چې ګواکې د سپوږمۍ خور راغله.

د یاد خبره، د سپوږمۍ خور به هم په داسې حیا کې خپله څېره ښکاره کړه، چې یوازې د مخ کاسې او د لاسونو منګولې به یې سپرغۍ شیندلې.

د لوست کتابونه مو پای ته ورسېدل. د ټولګي نماینده مو په ټولګیوالو غږ وکړ، چې را روانه اونۍ مو د دې سمستر وروستۍ ازموینې پیل کیږي. د ازموینې مهالوېش به زموږ په خوښه چوړیږي.

هر یوه ټولګیوال مو خپل نظر وړاندې کاوه. وروسته مو په دې خوښه راغله، چې د راډیو تخنیک ازموینه به په لومړي سر کې ولیکو او همداسې په

ترتیب مو مهالوېش جوړ کړ.
د ازموینې راتلل زما لپاره د اوږو بار نه وو، خو له شینکۍ څخه د یو څو اونیو لپاره لرې کېدل مې هېڅ زړه نه منل.
شینکۍ او پاتو به له ازموینې مخکې د زانو له قطاره ووتلې او خپل کتاب سره به یې د سترګو له نقابه خبرې کولې.
زما بایللي زړه به شینکۍ د مخ هغه کتاب مخ ته ایښی و، چې په شنو تورو لیکل شوی وو.
ازموینې ښې تېرېدلې. خو زما لپاره ځکه دومره ښې نه وې، چې فکر مې کاوه دا اته سمستره به دلته د شینکۍ په شتون کې څنګه تېروم؟
د پسرلني سمستر ازموینې مو پای ته رسیدونکې وې.
سبا مو د ازموینې وروستۍ ورځ وه. کورکې مې زړه تنګېده.
مازیګر له ملګرو سره د سیند غاړې ته لاړم. د بغلان او کندز سیند، چې د سالنګ له واورینو لمنو یې ځان راجلا کړی.
یاد سره مې د موبایل له لارې خبرې وکړې، چې دسیند غاړې ته راشه، ملګري هم راغونډ شوي دي.
یاد راته وویل: اشنا! ما پرېږده، چې کتاب لولم! سبا ته وروستۍ ازموینه ده.
ورته مې وویل: سمه ده، ورک شه مه راځه!
یاد زما د خبرو له اندازه وپوهېږه، چې واک خپه شو. موبایل مې پرته له مخه ښه پرې بند کړ.
نورو هلکانو په خپل منځ کې خوسی چې یوه سیمیزه لوبه ده پیل کړه. زه ورته د سیند په خواکې له خپل کتاب سره ناست وم.
د سیند څپو هم له رنګین طبیعت سره سندرې زمزمه کولې. په هوا کې د توتکیو سېل هم د اوبو له څپو څخه څاڅکي غلا کول. دسیند له وجود څخه مې په یوې جلا شوې برخې سترګې ولګېدلې. شینکۍ مې سترګو ته

ودرېدله. په زړه مې د تورې تيارې څادر وغوړېده.
له سيند څخه جلا شوې برخه مې له شينکۍ سره تشبيهـ کړه، چې شينکۍ به هم سبا زما له وجوده داسې بېله شي. د سيند جلا شوې برخه مې په نظر و څارله. نظر مې د سيند په داسې ځای ولګېده چې د سيند جلا شوې برخه بېرته له سيند سره ورغاړې شوې وه.
ستنې مې زړه ته تکيه شوې او ډاډه شوم، چې شينکۍ به بيا يوه ورځ زما د وجود برخه شي.
ياد د موټرسايکل هارنډ له خيالي نړۍ راوينښ کړم. د ياد اوږده وينښتان باد په منځ دوه ځايه بېل کړي وو.
د سلام سپېڅلې کليمه يې پرما ولوروله. په خواکې مې کېناست.
ياد راته کړه: کتاب لولې، که هسې ځان تېر باسې؟
ياد ته مې وويل: دا بې ځايه خبرې دې پرېږده. کتاب مې يوار لوستی. د سيند له ګونګو سندرو خوند واخله. دا وخت بيا نه راګرځي. د توتکيو ذوق هم له تا ښکلی دی. نه ګورې، چې د سيند په سر خواره څادر کې ځانونه رانغاړي؟
ياد مې په خوله کې خبره بنده کړه او ويې ويل: دا فلسفه يې خبرې دې پرېږده. شينکۍ دې څنګه ده؟
د شينکۍ نوم په اورېدلو مې د زړه مراندې بيا سست شول. زړه مې د معما په کوهي کې ځوړند شو.
ياد ته مې خبره په رپېدلو وچو شونډو او په اوبړنو سترګو ورغبرګه کړه. سبا هغه ورځ ده، چې زما روح زما له وجود سره مخه ښه کوي. زما بې روحه وجود به زما په بې کسه اوږو بار وي.
ياد مې زړه ته ډاډ راکاوه. ګوره واکه! ځان دې په خپل واک کې راوله. د ژوند څېره دې په هينداره کې مه ګوره. چې په يوه وړوکي کاڼي څو ټوټې شي. په اوبو کې يې وګوره. که هرڅومره کاڼي ورګذار شي، بېرته ستا څېره جوړوي.

یاد به مې تل د زړه څوړند بام ته پولادي ستنې درولې.
ماښام رانږدې شو، ملگرو مې د کلي په لور حرکت وکړ.
یاد راته په خندا کې وویل: راځه چې نن دې ترکلي په جاپاني آس ورسوم.
ورو- ورو مو د کلي پر لور حرکت وکړ، خو د شینکۍ څېره مې باد لکه د پسرلي گل سترکو- سترگو ته ښوروله.
په باد مینو شنو پاڼو هم راته شینکۍ د سترگو الهامونه ښښل.
یاد د کور دروازې ترڅنگ له موټرسایکله ښکته کړم او هغه د خپل کور پرلور حرکت وکړ.
شپه داسې راباندې تېره شوه؛ لکه چا چې له پښو او له لاسو ځوړند کړی وم. سهار مې د سترگو بامونه د ښوونځي شویو زخمونو په څېر پړسېدلي وو. پوهنتون ته لکه نابللی مېلمه لاړم. ټولگیوال مو ډله- ډله سره ولاړ ول او ازموینو د پایلو خبرې یې کولې، خو د شینکۍ کوم څرک ونه لگېده. له ټولگي بهر راووتم.
د شینکۍ په دنگه چناري ونه مې سترگې ولگېدلې، چې پاتو یې ترڅنگ روانه وه. د دواړو په لاسونو کې بسکېټ او معدني اوبه وې.
نن مې ورته ښه د زړه په سترگو وکتل او په همدې کمرو مې د زړه حافظې د شینکۍ بې شمېره انځورونه واخېستل. په زړه مې د بې هوښۍ نښې ښکارېدلې. دیوال ته مې تکیه وکړه. د شینکۍ سلام ته مې په سپېرو چاودلو شونډو علیک وویل.
وروستۍ ازموینه مو د دري د مضمون وه. ښوونکي راباندې غږ وکړ: واکه ټولگیوالو ته دې ووایه چې څوکۍ بهر را وباسي. ازموینه بهر اخلم.
ټولگي ته په څنبېدلو پښو لاړم او په ټولگیوالو مې غږ وکړ: هرڅوک دې د ځان لپاره یوه- یوه څوکۍ بهر را وباسي، چې ازموینه بهر اخېستل کیږي.
یاد په ټولگي کې ناست یوه څوکۍ یې راپورته کړه. اوپه موسکو شونډو

يې راته وويل: واکه! يوه څوکۍ د شينکۍ لپاره هم يوسه!
د هغه خبرو ته مې د تالو په نښتې ژبې کوم ځواب ور نه کړ. زما ټول فکر او هوس د شينکۍ شنو سترګو ته وو او ځان مې د هغې په ښايست کې د خمار په څېر بايللی و.
څوکۍ مې راپورته کړه، بهر ته مې د تلو هوډ وکړ.
ازموينه پيل شوه، شينکۍ مې يوه شېبه هم له ذهنه نه وتله. د ازموينې پاڼه نه وه، سمه هينداره وه، د شينکۍ مخ مې له ورايه په کې ليده، شنې غټې سترګې، سپين جبين او سرې شونډې راته مخې- مخې ته کېدې، د دې ټولو په ليدو زه بلې نړۍ ته تللی وم.
ښوونکي د ازموينې پاڼې ټولې کړې.
زړه مې هم لکه په دام کې نيولې مرغۍ ډوبکې کولې.
ياد چې زما په تښتېدلي رنګ سترګې ولګېدې راغی، په خوا کې مې ودرېده او يو څو د ډاډ خبرې يې راته وکړې.
شينکۍ زياته خوښه ښکارېدله. په نريو شونډو يې وړمينه مسکا خوره وه. د ارمان ځلي يې خندا ګانې شيندلې او د طبيعت حورو د هغې ښايست ته نڅاوې کولې.
زما زړه به هره دقيقه د پامير ډنډ په څېر را ډک شو او سترګو به مې له هغه ډنډه لپه راډکه کړه.
شينکۍ او ياتو له خپلو خورلڼو سره مخه ښه کوله.
د طبيعت بوټو زما له زړه سره ګونګې ژړاوې کولې، اوښکو مې له ښڼو ځان رابېل کړ. د ګرېوان په دښته يې لامبو پيل کړه.
شينکۍ د تلو تکل وکړ. لمر مې يوه نېزه پاس په سر ودرېده. د سرپه لپه کې مې ماغزه په خوټېدا راغلل، له ځانه بېزاره شوم.
د شينکۍ قدمونه مې ځارل. هغه لکه زما د وجود روح زما له وجوده پناه

شوه. د ناهیلۍ ځپېړو په مخ ګذارونه راکول. د پوهنتون ماحول راته په وجود خولې لګولې.
دا مې غوره وبلله چې د کور په لور حرکت وکړم.
نړۍ راباندې تنګېدله. وخت سره په جنګ وم. د وخت ګریوان مې شکاوه؛ ځکه چې وخت مې شینکۍ رانه بېله کړې وه. ترکوره په نمجنو سترګو راغلم. هېڅ څه مې په سترګو ښه نه برېښېدل. ځېرې مې خپل اصلیت له لاسه ورکړی و. په سترغلو مې اوښکو لارې جوړې کړې وې.
په ټنکنده غرمه خوب راباندې غلبه وکړه. ځان مې د کوټې په یوه کونج کې وغورځوه. او په یوه ناپېژنده خوب مې ځان ورک کړ.
د چڼچڼو په ماښامي سندرو له بې وخته خوبه راویښ شوم. د درېدلو توان مې وجود بایللی وو. دردونو مې بدن کې لارې وېستلې. تر نامالومه وخته ویښ پاتې شوم. بیا په ځان نه وم پوهـ شوی، چې سهار شوی و.
د مېلمستون دروازه وټکېدله. د یاد غږ مې تر غوږ شو.
ورته مې وویل:راځه دننه یوازې یم!
یاد هم راغی او د بالښت په خوا کې مې ودرېده. کمپله یې راڅخه لرې کړه او زما په ځورولو یې پیل وکړ. سم یې لکه د شاربلو غړکه سره وښورولم.
وجود مې هغه پخوانی زور او شور له لاسه ورکړی وو. یاد راته وویل: واکه! نن کېله ګي ته د یوه ملګري کره ختکیو خوړلو لپاره ځو.
دا چې زما زړه لکه د کندهار آنار په چاود راغلی و. غوره مې وبلله چې لږ مې زړه ته ارامتیا ور وبښم.
زه، یاد او نجیب چې ټولګیوال وو، د نجیب په فولډر موټر کې مو د کېله ګي پرلور حرکت وکړ. په ټوله لاره نه وم پوهـ شوی. د شینکۍ جادوګرې سترګې مې سترګو- سترګو ته کیدلې. ساړه – ساړه اسوېلي مې له خولې وتل. د کیله ګي ملګري مو هم زموږ د ښه راغلاست لپاره مخې ته په یوه موټر

کې راوتلي وو. له جوړ پخیر وروسته، هغوی د مېلمستون پر لور بوتلو.
شین مغزي خټکي چې د بغلان ډېر خواږه خټکي دي، هغه یې راوړل، خو زما د خټکي یو قاش هم له ستوني نه تېرېده. وسوسو راته پېغور راکاوه، چې شینکۍ دې څه کړه؟ شینکۍ دې لکه چې هېره کړه.
شاته په بالښت مې تکیه وکړه. په مخ مې د خولو قطارونه رامات شول.
یاد مې د وجود په هر درد پوهېده.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مو سیند غاړې ته د تلو تکل وکړ. کوم ځای کې چې د خټکیو بوټي و.
موسم ډېر ښکلی و. کلیوالو ماشومانو د شولو له وړو مرغۍ شړلې او ځای-ځای یې ځانونو لپاره د څانگو جونگړې جوړې کړې وې. له سینده دېخوا او هغې خوا ځمکو له ځانه د شولو د وړو ژېړ څادر تاو کړی و.
یو څه مزل وروسته د خټکیو پټیو ته ورسېدلو. په بوټو کې له لوټو خټکي زیات وو. هر یوه، یو-یو خټکی له بوټو رابېل کړ او د سیند غاړې اوبو کې یې غوټه کاوه.
یاد چې خپل خټکی خوړ، په پوټکي به یې زه ویشتلم.
یاد ته مې مخکې له مخکې ویلي و، چې ملگرو ته به زما په اړه څه نه وایې. که چېرته هغوی زما په خپگان پوه شول، نو بیا ښه خبره نه ده.
خو یاد همداسې په ارامه نه پرېښودم. کله -کله به یې یوه گونگوسه زما تر غوږو را ورسوله.
لمر هم د غره په اوږو ځان باراوو. د اوبو په څپو یې رنگینه منظره جوړه کړې وه. د سیند په نرۍ لاکتې غاړه، طبیعي شنو مونجانو او لوخو له خپله سره بډگال هوا ته ډالۍ کول.
یاد ته مې وویل: یارو!
نور به ځو لخیره، چې ایله تر ماښامه کور ته ورسېږو. لاره هم لږه نه ده.

ورو-ورو مو د کمره سر ته ځان ورساوه. کلي ته ورسېدو. کېله ګي ملګرو نن شپه زموږ د ایسارېدلو زیاته هڅه وکړه. دا چې وخت لږ او مزل ډېر و، هغوی سره مو مخه ښه وکړه.

ماښام تېر کورته ورسېدو. یاد او نورو ملګرو ته مې وویل: راځئ نن شپه له ماسره ایسار شئ! زما په خبرو یې غوږ ونه ګراوه. او یوازې یې د خپل مېلمستون مخې ته ښکته کړم او هغوی په خپله مخه لاړل.

تېاره هم ورو- ورو د ستورو له رڼا سره همغاړې کېدله.

د شینکۍ تېرو خبرو خوب ته نه پرېښودلم. د خوب کوترې مې له سره په الوتو وې. بهر را ووتلم. سپوږمۍ هم په څوارلسمه شپه، د آسمان په منارو کې مېلمه وه. کاینات غلي و. چوپه- چوپتیا خوره وه. یوازې د دېوالو په درزونو کې کرړیو زمزلې کولې.

سپوږمۍ سره په خبرو لګیا وم. د سپومۍ په ګونګو خبرو ښه پوهېدم. سپوږمۍ شینکۍ راته په خپل پلو کې ښودله. دواړه لاسونه مې له زنې لاندې ایښي وو. نن شپه یوازې سپوږمۍ راسره پاتې وه. او زما درد یې له ما سره نیم کړی و.

سبا د یاد خواته ورغلم، یاد هم د ذردالو په باغ کې ځای خور کړی و. د کمپیوټر په کول ایډیټ پروګرام کې وخت تېراوه. دا پروګرام مې پرې بند کړ. ورته مې وویل: داکار پرېږده، مرکه وکړه، چې زړه مې وچاودېده.

یاد چې زما په ناهیلې څېرې سترګې ولګېدلې. سخت راته په غوسه شو. ویې رټلم.

راته یې وویل: دا په تا څه شوي؟ دا له ځانه دې څه مجنون جوړ کړی دی. هر سړی زړه بایلي، خو ستا پشان لېونی ما نه دی لېدلی!

یاد ته مې هېڅ ځواب نه درلوده. د شهادت ګوتې په نوک مې ځمکه ګروله. یاد ښه رانږدې شو، یو لاس یې زما له غاړې راتاو کړ او بل یې راته په ورانه

کېښود. راته یې وویل: ګوره واکه! دومره ځان مه ناهیلی کوه، خدای مهربانه دی. لا خو وخت ډېر دی. لا خو ستا د مینتابه لومړۍ ورځې دي، هرڅه به سم شي، زړه مه خوره. پوهیږم چې شینکۍ دې له زړه نه وځي، خو زړه دې لږ ډاډه کړه.
پوهنتون به پیل شي او شینکۍ به دې هم ووینې. راته یې په نیولي ستوني وویل: واکه! که په تا څه وشو، هېڅ کله به دې ونه بښم!!!
څه موده غلي لکه مرور ماشومان سره ناست وو. یاد کمپیوټر ته لاس ور اوږد کړ. د سمیرهمراز هغه سندره یې خپره کړه چې وایي:

اوښکې مې تاپسې بهیږي، ته به کله راځې؟
ستا ښکلې سترګې مې یادیږي، ته به کله راځې؟

له سترګو مې سپیني ملغلرې د کمیس لمنې ته وبهېدلې. د ټینګې نه وم. ځان سره مې وویل. دا یاد مې دلته هسې په زخمونو مالګې دوړوي. همداسې پرته له خبرو. د یاد له خوا پورته شوم.
یاد کلک ونیولم. او بېرته یې په بخملي توشکه کېنولم. کمپیوټر یې بند کړ. دلته مې په یاد خوله راپرېښوده. پرېمېږه چې لاړ شم. دا ستا هر څه ما سره تمثیل دی. هم راته وایې چې زړه دې ډاډه کړه او له بل لورې دا سندرې راباندې اوروې. دادې څه پیل کړي ایا په ما ملنډې وهې؟
یاد له لاسه ونیولم. له خپل ځایه یې پورته کړم. غېږه یې رانه تاوه کړه. سخت یې ټینګ ونیولم. راته یې وویل: له ما غوسه یې؟ لږ صبر چې پخلا دې کړم.
تردې اندازې یې ټینګ کړم چې پوښتۍ مې نږدې یوه له بله تېره شي.
آخر ورته قانع شوم، چې نه یم خپه پرېمېږده. دریېم شرط یې هم راباندې پوره کړ. بیا یې توشکې ته پرېښودم چې کېنم.
وروسته مې موبایل له جېبه راووېست. خپلې فېسبوک پاڼې ته مې سر ور دننه کړ. فېسبوک زما لپاره د ساعت تېرولو یوه ښه وسیله وه. ماسپښین هم

رالنډ و. په یوه بهانه مې له یاده ځان خلاص او د کور په لور لاړم. د مېلمستون شمال خوا کړکۍ ته مخامخ کېناستلم. له مېلمستون شا او خوا ونو کې مرغیو اتڼونه اچولي وو او سندرې یې سره ویلې. د ګرمۍ هم پوره جم او جوش و.

د شینکۍ یاد مې بیا لکه د درد څرېکه په وجود کې تېره شوه. فکر مې کاوه چې شینکۍ به په کوم خیال کې وي؟ څه به کوي؟

شینکۍ راته یوازې دردونه پرېښي و. نور یې داسې څه نه و پرېښي، چې زما زړه به پرې سکون موندلی وي.

مازیګرۍ به کله نا کله د پټیو خواته لاړم. د پټیو په پولو شنو طبیعي بوټو او ګلانو به یو عاشقانه ماحول جوړ کړی و. نري باد به ورته د ناز په شپېلۍ کوتې ایښې وې. طبیعت زما د زړه له رازه خبر وو.

هر څه یې زما په خوښه برابرول. بیاهم داسې څه مې په لاس کې نه وو، چې زما دې وخت ورسره ښه تېر شوی وی.

د ګوګل له نړۍ مې یو څو د شنو سترګو انځورونه راښکته کړل. خو شینکۍ د سترګو ښایست. مینه او دبدبه مې په کې نشوه موندلی.

ځان به مې هسې د ماشوم په څېر ځوراوه.

د رخصتي هم نږدې وخت پوره و.

فېسبوک پاڼه کې لګیا وم. پوهنځي د رییس په یوې خپره کړې خبر پاڼې مې سترګې ولګېدلې. چې لیکلي یې وو. ژورنالېزم پوهنځي ټولو زدکړیالانو ته خبر ورکول کیږي چې:

راروانه اونۍ د مني سمستر درسونه پیلېدونکي دي....

....

په شونډو مې پسرلنۍ موسکا وغوړېده. د خوښۍ غوټۍ مې په سپړېدا راغلې. دهوس نظام مې د شینکۍ غوښتنه کوله. دوه ورځې مې د انتظار په

پله تګ- راتګ وکړ. ترېدلی خوب مې شپني قانون سره نه همغاړی کېده. شپې خوب مې د خوښۍ له کوره ورځار کړ. شینکی د ښایست سپاره مې مخ ته ایښې وه او قصیدې مې پرې پخولې. د سهار رڼا را څخه د تروږمۍ په شپه کې ورکه وه.

شپه ډېره اوږده شوه. زما د ارمانونو حوصلو هم خپل مزي رالنډول.

سبا شو. سهار له کوره ووتلم. یاد هم زما خواته را روان وو. چې سترګې یې راباندې ولګېدلې. راته یې وویل: نن څنګه خوښ ښکارې د غم ګوډیه؟ دومره وخت خو به دې سم مرچ بار کړي وو.

یاد ته مې خبره په لنډو کې ورماته کړه. خبره یې که هسې دې ځان په تګۍ او برګۍ وهلی.

له خبرو ښکارېده چې یاد د پوهنتون له پیلېدو نه و خبر. پوهنتون د پیلېدو زېری هم ما پرې وکړ. له لاسه مې ونیو. او مېلمستون ته مې راوسته. سهارنۍ کې مې د شیدو چای او غوړې ډوډۍ پرې وخوړې.

یاد راته په کړس خندا کې وویل: نن به دې زه هم په دې خوښۍ کې په شنه جاپاني آس تر پوهنتونه ورسوم.

د دواړو خنداوو زور واخېست.

یاد مې رخصت کړ، چې د پوهنتون جامې واچوي او شین موټرسایکل راولي او ما هم د کور په وره قدم وواهه.

یاد موټرسایکل راوست. خپل د کتابونو بیک یې راته وسپاره.بې صبرو هیلو مې له ما د مخه د شینکې قدمونو ته په سپین سهار رنګین دسمال خور کړی و. دواړه د پوهنتون دروازې مخې ته ترې ښکته شو.

د پوهنتون قدر زما لپاره دومره ډېر شوی وو؛ لکه د کلونو مسافر چې خپل هېواد ته راستون شي او د خپل هېواد خاورې ښکل کړي.

د زړه بندو پنجرو مې د خوښۍ بندې کوترې الوزولې.

له هرڅه مخکې خپل ټولګي ته لاړم. ټولګی هم د ټاکل شوو کسانو لخوا پاک جارو شوی وو. ټولګی تش وو. د شينکۍ څوکۍ ته مې ځان وررورساوه. په ګردونو پوښول شوې وه. له جيبه مې دسمال راوويست او څوکۍ مې پرې پاکه کړه.

زړه مې بې واکه ټوپونه وهل. فکر مې کاوه چې په سينه کې مې دوه زړونه د جنګ ډګر ته دانګلي. د اميد ښاپيرۍ مې په اوږو سپرې وې. او هر لوري ته يې الوزولم. قدمونه مې په ځمکه نه لګېدل. الوت زړه مې په پورې دنګ، چونغر غره کې ملاقونه وهل.

ياد مې د سر له سترګو پنا شوی و. د پوهنځي په دهلېز کې مې وموند. له لاسه مې کش کړ او د بلاک درېيم پوړ ته مې پورته کړ. لاندې ډنډ شهاب الدين، ډنډغوري او سرخ کوتل سيمو خوندور مناظر جوړ کړي وو. په منځ کې بهېدونکي سيند داسې الهامونه ښندل؛ لکه چا چې په لپه لاسونو کې د خير اوبه نيولې وي.

کرکر او چونغر غرورنو هم د لمر شغله ايز امېل خپلو غاړو ته اچولی و. د ژمي پاتې واورې لا هم د چونغر په اوربل نري باد نڅولې.

هو! پيستې ونو د چونغر مخ ته بلا ښکلا وربښلې وه؛ لکه د ناوې په مخ کې چې د رانجو خالونه کېږدې.

دا هرڅه راته ښکلي ښکاره کېدل. او زه هم په طبيعت کې هغه څه پسې ګرځېدلم، کوم څه چې ماته په زړه پورې و.

د هرڅه په ښکلا کې مې د شينکۍ ښکلا لټوله. نړۍ د ښايست بازار ګرم وو. د زړه هواسو مې بې پوښتنو پکې سودا کوله.

ياد راته وويل: واکه! نور به ښکته شو. تر ټولګي به لاړشو، وبه ګورو، چې ټولګيوال مو راغلي او که نا؟

له درېيم پوړ څخه يو په بل پسې راښکته شو. په ټولګي کې يوازې د ګوتو په

شمېر ټولګیوال لیدل کېدل. د شینکۍ څوکۍ شهزادګۍ د څوکۍ په څېر لا تشه وه. په ټولګي کې مې سترګې واچولې، نه د شینکۍ درک و او نه د پاتو.
یاد ته مې وویل: یاره! د شینکۍ خو تر اوسه کوم څرک ندی لګېدلی. چې دا ولې؟ نن خو زما د انتظار له امله زما د سترګو ګاټې ورپسې ولوېدل.
یاد راته د خبرو په ځواب کې وویل: وخت هم ډېر تېر شو. فکر نه کوم، چې وروسته له دې دې راشي.
د یاد خبرې مې زړه ته نه لوېدلې. د زړه ماشومو هواسو مې د شینکۍ غوښتنه کوله.
شینکۍ رانغله، نن مې د شینکۍ په زړو رانجو سترګې تورې کړې.
پوهنتون په انګړ کې خلاص دوکان خوا راغلو، معدني اوبه مو واخېستې. لږ مو خپل وچ ستوني پرې خړوب کړل.
د کلي پر لور راغلو. نن مې د مجاز په کټو کې مستې او شیدې ګډې- وډې شوې وې. زیاتې خبرې مې نه کولې. سندربول توتي مې د مستۍ ژبه نه ښوروله.
یاد ته مې وویل: نن مازیګر سیند غاړې ته ځو. بیا وروسته بهانې- مهانې ونه کړې.
هغه راسره ومنله. له کوره مې شپېلۍ راواخېسته او لوړ مازیګر د سیندغاړې پرلور لاړو. سیند په غاړه شنه چمن کې مې د غاړې لوی دسمال خور کړ. دواړه همدلته کېناستلو.
زما له ډېره وخته شپېلۍ یاده وه. دا موسم، دا ماحول او دا شپېلۍ، هرڅه جانانه ښکاره کېدل.
شپږ کوتې مې د شپېلۍ پر ملا ورماتې کړې. او د ګونګ زړه آهونه مې د شپېلۍ له مشقي ژبې وېستل. د سرور په سکروټو مې د شپېلۍ سازونه ګرمول. د سیند مستو څپو، د شپېلۍ دا زمزمې، د آمو تر پېڅکو رسولې.

پاس د هوا په لمنه کې هم باښو د اتڼ امېل جوړ کړی و. نري باد، د چمن شنېلي هم په نڅاو راوستي و. د ذوق زرکانو مې بې دریغه نارې وهلې. د شپېلۍ ژبه په گونگېدو شوه. خو زما گونگ زړه لا تش شوی نه وو. شپېلۍ د راگونو مزي مې راخپل کړل. سا مې هم سوزېدونکي غوندې ښکارېدله. شپېلۍ مې له شونډو لرې کړه. او د یاد غېږ ته مې ورگذاره کړه. په غوږو کې مې لا هماغسې د شپېلۍ سندرې غږېدلې.

یاد دواړه لاسونه شاته لړولي او پښې غزولی ناست و.

د کب نیونکو یوه ډله مو تر څنگ تېرېدونکي وه. کبان یې په لښتو کې لکه د امېل پشان پېیلي و.

یاد ورته وویل: داکبان خرڅوئ؟

یوه کب نیونکي ورته ځواب ورکړ.

هو!څومره مو پکار دي.

یاد یوه کیلو کبان ترې واخېستل. همدلته مو د اوبو غاړې ته پاک پرېمینځل او زموږ د مېلمستون پرلور لاړو.

دا چې زموږ د کور غړي، دخپلوانو کره په مېلمستیا تللي وو.

د گازو ډبه او نور د پخلنځي توکي مې راوړل او کبان مو پاخه کړل.

یاد نن شپه همدلته را سره پاتې شو. دوه په دوه مو مېله گرمه کړه.

سهار شو، یاد ته مې وویل:

نور ځو، نن چې د شینکۍ ملالۍ سترگې ونه وینم، ترک به بېل شم.

د پوهنتون پر لور لاړو.

ټولگي ته پدې تمه لاړم چې شینکۍ به راغلي وي. لا د شینکۍ ښنه نه وه. څوکۍ کې کېناستلم. زیاته سترړیا مې احساس کوله.

یاد د ټولگي په تخته د شهنواز باقر د غزل کوم بیت لیکه.

زما د زړه سترگې د ټولگي دروازې ته پاتې وې، چې کله به شینکۍ په کې

راښکاره شي.

د انتظار خيالونو مې ډېر لرې بېولی وم. د شينکۍ راتګ ته مې لارې په ګلانو پوښلې وې.

شينکۍ د وريښمينو شونډو سلام مې ترغوږو راغی. د سر ويښتان مې بې واکه نېغ ودريدل. شينکۍ راغله په پخوانۍ څوکۍ کې کېناستله.

شينکۍ تورې جامې اچولې وې.

زما لپاره ښه موقع وه، چې د شينکۍ په شنو- شنو سترګو کې ځان ورک کړم.

د شينکۍ نفس عطرونه شيندل. ګلابي شونډو يې په ټټر پسرلنۍ ذرغونه جوړه کړې وه.

شينکۍ لکه د سيوري ګلاب داسې تنکۍ ښکارېدله.

سپين لاسونه يې د څوکۍ په تخته ايښي وو.

وږې سترګې مې د شينکۍ په ليدو نه مړېدلې. سپينو مرمري لاسونو کې يې سرو وينو آسونه ځغلول.

شينکۍ له پخوا ډېره ښکلې شوې وه. په زړه مې د بې صبرۍ پېريان ناست و. په دې فکر کې وم، چې په کومه بهانه له شينکۍ سره خبرې پيل کړم؟

سم له واره شينکۍ خبرې راسره پيل کړې.

پوښتنه يې وکړه: چې واکه!رختصي دې پخير تېره کړه؟

وجود مې مېږي- مېږي شو.

هو پخير تېره شوه.

له ځان سره مې وويل: چېرته پخير تېره شوه. شپې مې ستوري او ورځې مې خپلې ګوتې شمېرلې. د ظالم لورې په ما خو دې لويه نړې دوه قدمه کړې. د پاتو مې ترې وپوښتل چې هغه چېرته ده؟ ولې پوهنتون ته نه راځي؟

شينيکۍ راته وويل: پاتو به لا خبره نه وي، چې د پوهنتون درسونه پيل شوي. کنه هغه خو له ما او تا زياته لېواله ده. بل دا چې مور او پلار يې هم

درسونو ته زيات هڅوي؛ ځکه د مور او پلار يوه لور ده.

د شينکۍ ننۍ خبرې مې زياتې په زړه خوږې لږېدلې. زړه مې غوښتل، چې تل مې د شينکۍ وزمينې خبرې اورېدلی.

ياد هم د تختې پر سر ځان تېر باسه، خو زموږ هره خبره يې څارله.

شينکۍ ښکلې څېرې درلودلو تر څنګ زياته هوښياره هم وه. زياتې خبرې يې له چاسره نه کولې. او خپل پښتون غرور به يې تل په خپل پلو کې نيولی وو.

د پښتو مضمون ښوونکی مو ټولګي ته راغی او درس يې پيل کړ.

د درس په منځ کې يې له ما پوښتنه وکړه، چې هغه شاعر واک ته يې؟

د پوښتنې په ځواب کې مې ورته وويل: هو! هغه زه يم.

شينکۍ له شنو سترګو په دوه بنګالي توتيانو وويشتلم او د شنو سترګو سيوری يې زما په خاورينه څېره وغوړاوه.

له درس وروسته شينکۍ لېندۍ سترګي زما په لور کږې کړې.

واکه! ريښتيا؟ شاعري هم کوې؟

شينکۍ ته مې کړه: هو لږ- لږ، خو ځان ته شاعر نه وايم. بس کله- کله د زړه پټې خبرې د قلم په ژبه بيانوم.

شينکۍ داسې پرې نښودم. راته يې وويل: د زړه پټې خبرې دې څنګه د قلم په ژبه بيان کړي؟

کولی شې ماته يې لږ ووايې!

د شينکۍ دې غوښتنې ته ګونګ پاتې شوم. په خوله کې مې ژبه وچه شوه.

ځان سره مې وويل: واکه په ګلونو ګډ شوې، خو ځان مې ډاډه کړ.

شينکۍ ته مې وويل:ته صبر چې په بکس کې مې يوه کتابچه ده، هلته مې ليکلي.

کتابچه مې راواخيسته او هغه ګوډې- ماتې کرښې مې د شينکۍ مخ ته کېښودې.

شینکۍ د خپلو شنو سترګو باران د کتابچې په سپېرې دښتې ووروو.

زه داسې یو انسان یم
چې زړه مې ژر وبایلود
په هر چانه
خو ستا په یو وار لیدو
ذرې ذرې شومه
او مړ شومه
ای!
ستا یوه مسکا مې ژوند بدلوي
بنګ راکوي
نور هېڅ نه وینمه
تا وینمه
له رڼا ګانو رڼه
قد او قامت دې ښکلی
زړه مې په لاس کې مه وړه
ګوره بې زړه به شمه
سکون د ژوند مې ته یې
ارام د زړه مې ته یې
ته یې بس ته یې
ته یې
ته یې
ته یې
....

ځان مې له ځانه پردی و. فکر مې کاوه چې شینکۍ به د دې کرښو له لوستلو

وروسته څه فکر کوې؟
ابلیس سل فکرونه مخ ته راته کېښودل.
شینکۍ دوه بادامي سترګې دکتابچې په لیکلې کرښو کې خښې کړې وې.
زیات وخت یې پرې تېر کړ. کتابچه یې بېرته راته وسپارله.
شینکۍ راته وویل: شعرونه دې ډېر ښکلي دي. زما شعرونه خوښیږي، خو لیکلی یې نشم. شینکۍ سره په خبرو مې زړه من-من غوښې اخېستلې.
هر یوه ښوونکي چې به درس راکاوه شینکۍ به د چپتر درلودلو ترڅنګ د خولې لکچر هم لیکه. خط یې د دې د سترګو په څېر ښکلی و.
خو زما خط هم د شینکۍ له خطه کم نه و. د خط لیکلو سبک مو یو و. زما او د شینکۍ خط کټمټ یوشان و، په آسانۍ سره یې توپیر نشو کېدلی.
یوه ورځ ارتباطاتو د مضمون ښوونکی راغی او غږ یې وکړ: زما له درس څخه راضي یاست او که نه؟ په لیکلي بڼه یې راته ولیکئ!
هر یو ټولګیوال مو ورته د زړه خبرې ولیکلې.
سبا بیا ښوونکی ټولګي ته راغی او ویې ویل:یو ډول خط و، چې له ما ډېر په کې سرټکول شوی و. خط ښکلی وو. په تخته یې زموږ د سبک په ډول څو کلیمې ولیکلې.
شینکۍ ماته او ما شینکۍ ته وکتل؛ پوه شو، چې زموږ دواړو له منځه د یوه کس خط ده.
اوس شینکۍ سره په خبرو کې بلد شوی وم. یاد به راته هروخت تېرې خبرې یادولې، چې شینکۍ سره به مې کولې او رنګ به مې پیکه شو. خو اوس د شینکۍ پر وړاندې مې جرئت زیات شوی و. زموږ ترمنځ به هره ورځ خبرې له خنداوو سره وې. د صمیمیت یوه حد ته رسېدلي وو.
د مني موسم په پیلېدو وو. په ونو کې ځای- ځای پاڼې ژېړې شوې وې. په نري باد به نارنجي پاڼو له ونو سره مخه ښه کوله. هغه څانګې چې له غروره

به یې سیوری په یوه ځای نه درېده. اوس لغړې شوې. د خزان سپېره بادونه پرې راغلل. موسم به ورځ تربلې خرابېده. هغه هوا چې له ځان سره به یې د لونگو بوی راوړ، پاتې نشوه. شنه چمنونه بې رنگه شول.

د شل سلنې ازموینې وخت هم ډېر تېر شوی و. زړه مې زیات وېرېده او کله کله خو به یې درزا ورکه شوه چې را روانه رخصتي به را په یاد شوه.

دانو نه زما د زړه خبره وه او نه د بل چا. لدې ترخې پېښې سره مې مخ کېدل لازمي وو. له هروخته اوس له شینکۍ لرې کېدل راته گران وو ځکه له پخوانه اوس راته هغه زیات نږدې شوې وه.

یاد ته مې وویل: داخل شینکۍ پسې مرم. په وروستۍ ورځ تابوت درسره راوړه. یاد راته په ټوکو کې وویل. تابوت به درته په جاپاني آس راوړم، غم به نه کوې. هوا سړه شوه. پرته له څادر او کرتۍ پوهنتون ته راتلل ستونزمن شو.

نري باد له لگېدو سره به هم د هرچا ساړه کېدل.

شینکۍ او پاتو به چې سره یو ځای شوې. زیاته شوخي به یې کوله. شینکۍ چیناري ونه او گل ځواني. ټولگي کې چې به ښوونکی نه وو. په سړه هوا کې به یې د ټولگي پکي چلان کړل. او بهر به ووتلې.

په دې ورځو کې مې شینکۍ زیاته زړه ته ننوتې وه.

مسافر ټولگیوالو مو هر وخت د ازموینې خبرې کولې. چې کله به ازموینې پیل شي. ویل به یې هسې نه چې واوره وورېږي.

سبا مو د ازموینې لومړۍ ورځ وه. هرچا خپل چپترونه په لاسونو کې نیولي وو او درسونه یې ویل. د شینکۍ هره خبره مې په زړه داغ پاتې شوه. مینه ناکې خبرې او د هغې خوماري کتل. یوازې یوه ورځې پاتې وه، چې د شینکۍ شنو سترگو او گلرنگې څېرې ته په مړو سترگو وگورم او ښه دیدن یې وکړم.

شینکۍ د تېر سمستر په څېر نه وه. د هغې خبرې او کړنې راسره زیاتې ښې شوې وې. له هغې جدا کېدل له ستوني د زهرو غړپ تېرول و.

دا وخت له شينکۍ جدا کېدل زما لپاره څکه گران و، چې درې مياشتې مو يو بل نه سره لېدل.
په وروستۍ ورځ چې به مې شينکۍ ته وکتل. زړه به مې له ژړا راډک شو. شينکۍ او پاتو په دې ورځ شنې لوپټې په سرکړې وې او د پوهنتون په انگړ کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې. خو زما په نري زړه يې د ژړاگانو باران پيل کړی و.
شينکۍ چيناري ونه درلوده او ورسره چې به يې لوړې څپلۍ په پښو کړې. دومره به راته زړه ته ننوته. چې ځان به مې په خپل ځان بخيلي کوله.
د پوهنځي مخې ته مو ټول ټولگيوال راغونډ شوي و او يو له بله د مخه ښه غېږې اخېستلې، خو زما سترگې او زړه له ژړا نه تشېده.
يوه ځای ته لاړم. ټولگيوال مې له نظر لاندې و، خو هغوی زه نه لېدلم.
شينکۍ ژېړخاوري رنگې دسکول غاړې ته اچولی و او پاتو يې له دواړو لاسو نيولې وه. دواړو خبرې کولې. شينکۍ به ورته له خندا په ملا ماته شوه او په گلابي شونډو به يې لاس کېښود.
زما د زړه له رازه پرته له ياد نور هېڅوک خبر نه وو. د شينکۍ هر بېلتانه په اور داغلم. له زړه به مې لکه سوزېدونکی ربړ، توري لوخړې پورته کېدلې.
موبايل مې په جيب کې وترنگېده. ياد راسره خبرې وکړې. ويل يې چې چېرته يې؟ د پوهنځي مخې ته راشه!
داچې زما اوښکې پرمخ راغلې وې او سترگو مې هم رنگ اړولی وو، مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، چې څوک رابانديې پوه نشي.
د پوهنځي مخ ته راغلم.
د شينکۍ شفتلي کورتۍ په ځان کې وه.
دا هغه وخت و. که چا په غاړه کې لاس راسره اچولی وای او راسره يې زما ډک زړه تش کړی وای، زيات ثواب به يې گټلی و.

شينکۍ د پوهنتون له طبيعت سره مخه ښه وکړه. له شا بوټو اوکاڼو د شينکۍ د ښکلي او زړه راښکونکي قد ننداره کوله، د شينکۍ د بېلتون چغې يې وهلې. شينکۍ د پوهنتون له انګړه خپل قدمونه اخېستل.

د پل نښې يې زما سترګو ته اغزي جوړ شول، شينکۍ د پوهنتون له دروازې ووتله. د سترګو نظر مې د شينکۍ له قدمونو سره لوبېده. ماشوم احساس مې شينکۍ له لمنې رانيوله او هغه يې نه پرېښودله چې لاړه شي.

شينکۍ له يو څو انجونو سره په موټر کې سپره شوه او زما هيلې زما له روح سره مخه ښه وکړه.

د اووم آسمان له منارو راولوېدلم. د بېلتانه په پڅه چاړه حلال شوم. د وجود هډونه مې بې بنده مات شول، د الوتو په وزرو مې د سريښو باران راغی، په رنګين بازار مې لمر، په لمر پرېوته راوخوت، د ټولګي خواته مې منډه کړه، د شينکي د څوکۍ په خوا کې کېناستلم. له تشې څوکۍ سره مې خبرې پيل کړې، تشه څوکۍ مې له ګرېوانه راونيوله او په چغو- چغو مې د شينکۍ غوښتنه ترې کوله، خو تشې څوکۍ هېڅ ځواب نه راکاوه، د ژړا په څلي مې د بېلتون بېرغ رپاند و. ناهيلی له ټولګي ووتلم او د کلي پر لور راغلم.

ځمکې ځای نه کاوه. ازلي فطرت مې سر په زنګون و. د زړه مجاز مې په شينکۍ پسې بايللی و. داسې به وم؛ لکه کوم څه چې مې ورک کړي وي. او د هغه په لټه کې به وم. کله- کله به مې د سمير هجران Yesterday سندره اورېدله. د زړه شنېلی به مې لړ- لړ پرې ښېرازه شو. په شپه او ورځ نه پوهېدلم. د ژمي نښې نښانې هم تر سترګو کېدلې.

يوه شپه ډېر ساړه و. سبا چې بهر ووتلم، دخدای طبيعت لکه د سولې کوتره، سپينې جامې اچولې وې.

تر ځنګنو واوره ورېدلې وه. سپينو واورو سترګې برېښولې. د ونو په څانګو ډېرې واورې زنګېدلې.

د بامونو سر ته پورته شوم. بامونه مې د واورو له شتون څخه پاک کړل.
د کلي ماشومان کوڅو ته راوتلي وو. په وارو یې ویشتل کول. وروسته یې له واورې د انسان څېره جوړه کړه. خواوشا یې ترې اتڼ کاوه.
ځمکې سپین څادر اغوستی و، سهار چې به لمر سترګه له غره راښکاره شوه، د واورو په سر به سپرغیو نڅاوې کولې.
هر څه ښه نه وو، د وجود غړي مې داسې کرخته وو، لکه چا چې غوڅ کړي وي. هېڅ شي ته مې لاس نه ورتلو. د نړۍ له هیلو مې لاس وینځلی و.
د شینکۍ د لاس هېڅ نښه هم نه وه راسره، چې لږ مې د زړه آرام پرې شوی وی. یوازې د هغې څېره مې د زړه په سترګو کې ساتلې وه.
ژمی هم تر نیمایي رسېدلی و، د یاد دوی کور خوا ته ورغلم. یاد د خپل زردالوګانو په باغ کې لرګي ماتول. په ساړه ژمي یې په تندي خولې ورماتې وې.
د لرګیو ماتول یې پرېښودل راته مخامخ کېناست، خبرې یې راسره پیل کړې.
راته یې وویل:
اوس خو ښه یې، له پخوانه څه ناڅه تازه یې، شینکۍ اوس هم یادوې که نه؟
یاد ته مې وویل: دا چې درسره په سپېرو شونډو خاندم، دا هسې له نړۍ سره تمثیل کوم. په زړه مې نور څه دي، هغه څه مې په زړه دي چې پدې کمزورو تورو کې یې نشم بیانولای.
زما د زړه خبرو لپاره داسې ژبه پکار ده چې زما د زړه پوره ترجماني وکړای شي.
یاد راته مسکی شو او و یې ویل: ستا خبرې هم سمې لکه د غني خان ګونګه شاعري، له ځانه دې سم فیلوسوف جوړ کړی.
داڅه کوي؟ ها!!!
رب دې درته خیر راپېښ کړي، تابه بیا په کومو زیارتونو ګرځوو.
یاد ته بیا په غوسه شوم، ورته مې وویل:

یو خو ستا له دا ډول خبرو خلاص نشوم. یوه ښه د ډاډ خبره خو والله که راته وکړې. همدا زړه مې غورځوې او بس!

د یاد له خولې په کړس خندا را پورته شوه. هغه خندا چې کله به یې په ټولګي کې وکړه، نو ټولو ټولګیوالو به ده ته مخ وراړوه.

یاد وویل: د ماشومانو خویونه مه کوه، په هسې خبره ځان خپه کوې، اوس پوه شوم چې په کومو خبرو خپه کیږې، زه به هم هغه خبرې درته کوم.

د کب میاشت هم را نوې شوې وه، تېز باد به هره شېبه ونې ښورولې او ځانګو به ورته د باد په نریو تارونو سندرې ویلې. داسې ښکارېده چې ژمی په ختمېدو و. د ونو په ځانګو کې هم ګلان په ځړېدو وو. وړو رنګینو مچیو به د ګلانو په منځ کې له شبنمه عطرونه اخیستل او ځینو ځانګو کې به غوټۍ یو له بله سره په مسکا وې.

د پټیو په پولو هم شنېلیو ځای - ځای سرونه راپورته کړي وو. هره خواته د پسرلي رنګینې خوشبویۍ حس کېدلې. نریو وږمو به د هر چا طبیعت ته خوښۍ وربښلې، ونو شنه څادرونه اغوستي وو.

نوي کال ته یوازې درې ورځې پاتې وې، د فېسبوک په مجازي نړۍ کې لګیاوم. نجیب د مسنجر له لارې راسره خبرې وکړې، نجیب خو به پېژنې!!!

هماغه ټولګیوال ملګری مې، چې کېله ګي ته د چکر لپاره راسره تللی وو، هغه ویل سبا ته ځان تیار کړه، چې د سمنګان ولایت تخت رستم(د رستم تخت) تاریخي سیمې ته لاړ شو او نور ښکلي ځایونه به هم وګورو، بله خبره دا چې یاد دې له یاده ونه وځي. هغه هم درسره خبر کړه، چې راسره لاړ شي، لږ به یې ساعت تېر شي.

په سبا څلور کسه چې ټول ټولګیوال وو، د پخلنځي ځیني توکي مو له خپلو کورونو له ځان سره واخېستل، اته بجې د نجیب په فیلډر موټر کې د سمنګان ولایت پرلور روان شو. پرلاره مو د بند دو په ښار ګوټي کې د مېلې

لپاره هرڅه واخېستل.

پر لاره مو بنډار ښه ګرم و، د نجیب ډرېوري عجیبه وه، فیلډر یې پرلاره سم نڅاوه.

یاد غبر پرې وکړ، نجیبه!که ډرېوري دې تر سمنګانو همداسې وي فکر نه کوم چې په روغو زړونو دې د روستم تخت وګورو. خیر نېمه ګړۍ دې وروسته ورسېږو خو چې روغ لاړ شو.

ما هم له دې خوا وسکونډه، چې سړیه! په زړونو مو بلا- بلا ارمانونه پراته دي هسې نه چې د تورو کندو خوراک مو کړې، پام کوه وروړکه!

ګړندي موټر مو د هوا عطرینه سینه د مزل لنډېدو په موخه څیروله. د رباتک کوتل، هوارې پوښتې او جیلګې مخ ته راتللې. په شنو دښتو کې د کوچیانو خېمې او کیږدۍ وهل شوې وې. واړه له ښکلاوو ډک وري، د خپلو میندو په شاوخواوو کې څرېدل.

شپونکی ورته په یوې لوی ګټ ناست و. نجیب ته مې غږ وکړ: چې موټر ورو کړه، چې د شپونکي خواته ورشو، موټر یې د شپونکي ترڅنګ ودراوه. موږ ترې ښکته شو.

شپونکي درنه جلکه اغوستې وه او ملا یې په سره دسمال کلکه د مست لېوني اټنچي په څېر تړلې وه، لوی لوی بریتونه او شمله وره لونګۍ یې په سر کړې وه، سلام مو پرې واچوه.

شپونکی له خپل ځایه راپاڅېده، لاس په لاس مو ستړي مشي سره وکړه.

شپونکي وویل: ځوانانو لکه چې د مزارشریف په لور د نوروزۍ لپاره ځۍ!؟

ما ورته وویل: نه اکا! د سمنګانو تر تخت رستم پورې ځو. که بخت یاري وکړه نو تر مزارشریف پورې به هم لاړ شو.

شپونکي بله پوښتنه وکړه له کوم ځایه راغي یۍ؟

نجیب ورته په ځواب کې وویل:

د همدې بغلان يو، دومره لرې مزل مو نه دی کړی.
شپونکي اکا ته مې وويل: چې شپېلۍ لرې که نه!؟
په خندا د رمې پر لور روان شو. د آس له خورجينې يې سور رنګې شپېلۍ راوويستله. په خپل ځای کېناسته، شپېلۍ يې په شونډو کېښوده، دا سندره يې په ګونګو لفظونو کې غږوله.
((بيا کډې باريږي!
پرې واچول اوښانو کې
څه وکړمه خدايه؟
زړه مې بند دی په کوچيانو کې
بيا کډې باريږي!))

....

فضا بل ډول وه، شنو درو او جيلګو د شپونکي دا سندره بېرته راغبرګوله. ټول ماحول رنګين - رنګين و.
د مېږو غږونو د شپېلۍ سندرې ته زړه راښکونکی رنګ ورکاوه. ژېړ لمر. پسرلنی موسم. بنګينه شپېلۍ. هرڅه ښکلي وو. زړه مې د الوتو وزرې شنې کړې. خيال مې شينکۍ سترګو ته نېغه ودروله. د شپونکي په ترنګينه شپېلۍ کې مې د شينکۍ کړس خندا لټوله.
شپېلۍ غلې شوه، په غوږو کې مې لا د شپېلۍ خوږ غږ بوګنېده.
ياد را تر څنګ شو، په غلي غږ يې راته وويل: له شپونکي شپېلۍ را واخله! لږ يې ته هم وغږوه.
د شپونکي شپېلۍ زياته ښکلې او ډولي جوړه شوې وه، شپېلۍ سوريو ته مې خپلې شپږ ګوتې ورجوړې کړې.
او دا سندر مې په ګونګو لفظونو کې وپېيله.
((سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه؟

گونگۍ شوې ولې!؟
گونگۍ شوې ولې نه وایې حالونه!؟
زما لیلا د سپوږمۍ خورده
ځکه یې هرڅوک د ښایست صفت کوینه
گونگۍ شوې ولې!؟
گونگۍ شوې ولې نه وایې حالونه!؟))

....

د شپېلۍ په گرم ساز کې ډوب وم. نه پوهېدم چې د شپېلۍ راگ به په کومه روان و، خو زه د خیالونو په نړۍ کې د شینکۍ مخ ته ناست وم. د هغې په کافر ښایست کې مې ځان شیندلی و.

نجیب اوبه راوشیندلې، له خواږه خیاله یې راپورته کړم.

یاد هم راغبرګ کړ، چې عاشق صیب! پورته شه، ځو! تا ته شپېلۍ خوند درکړ، لویه لاره مو پرمخ پرته ده.

شپونکي په یوه لرگي تکیه کړې وه، ویل یې ته خو هم سم د شپېلۍ استاد یې!

ما هم د سر په خوځولو ورته وخندل.

له شپونکي اکا سره مو مخه ښه وکړه.

د سمنگان پرلور روان شو، لاره ډېره لوړه او ژوره وه، د سمنگان په ښار کې مو له یوه ځوان څخه د تخت رستم پوښتنه وکړه، چې په کوم ځای کې به وي!؟

ځوان د غره پرلور گوته ونیوله، و یې ویل: د همدې لارې لمنه ونیسئ!

نېغ مو د تخت رستم ته بیایي!

همدا لاره مو خپله کړه، لاره هم سمه لکه د مار حلق لوړه او ژوره وه، ځای - ځای مېلې گرمې وې.

زما لپاره دا ماحول عجیبه و. دا مې لومړی ځل و، چې دې سیمې ته راځم، د تخت په خوا کې له موټره ښکته شو.

تخت حیرانونکی و، سم لکه په دېګي کې چې ګرد کاڼي واچوې او د کاڼي په سر د روستم تخت و، دا نقشه په یوه غره کې پیاده شوې وه، له کوز اړخ څخه په غره کې د غار په څېر یوه لاره وه او د غار په دواړو خواو کې تاخچې جوړې شوې وې. په همدې تاخچو کې ټول ودرېدلو او د یوه ننداړچي په لاس مو انځورونه واخېستل.

نور هم مخ ته لاړو، تخت ته د ختلو لاره نه وه، له ګرد کاڼي تاو شو، یوه سخته لاره مو وموندله، هغه هم د ګرد کاڼي مخ لږ ځای - ځای ګرول شوی و او د ختلو پیچلې لار یې پرې جوړه کړې وه. خو په یوه قوی هوډ د تخت سر ته وختلو.

لاندې ټول ښار لکه د لاس ورغوی داسې روڼ ښکارېده، داسې مو و انګېرله چې لکه رښتیا هم د پاچاهۍ د تخت په سر ناست یو.

ما ته د شفیق مریدهغه سندره چې وایي: ((د بلال خوږه آذانه)) سندره راپه زړه شوه، چې د سندرې انځور یې همدلته ریکارډ کړی و. له تخت څخه تاو راتاو شوم، دلته نه هېرودونکې شینکۍ بیا رایاده شوه، زړه مې راته ویل، چې ای کاش!

نن خو دلته یو ځای راسره وای!!!

خو ملګرو مې نورو ډېرو مجازي خیالونو ته پرې نه ښودلم،

نجیب غږ وکړ، ځئ، چې ځو، نورو ځایونو ته مېله ګرموو.

د تخت سر ته ختل څه نا څه اسانه و، خو بېرته ښکته کېدل ګران و، په زیاته خوارۍ د تخت له سره لاندې ښکته شو.

په موټر کې سپاره شو، د یوې غونډۍ سر ته وختلو، همدا ځای مو خوښ کړ. دولس بجې وې، له موټر څخه مو ټول توکي ښکته کړل.

یوه شل لېټره ډبه چې له اوبو ډکه وه، هغه مو راښکته کړه، هر یوه، یوه - یوه دنده په غاړه واخېستله.

ما د سبزۍ په مېنځلو پيل وکړ.
ياد ديگی په گازي نېغري باندې کړ.
زړه ته مې ټک د شينکۍ هغه خبره ودرېدله، چې پاتو ترې پوښتلي وو.
شينکۍ! نن راته ستړې او ړنگه-بنگه ښکارې،چې څه خبره ده؟
شينکۍ ورته په خواږه راگين غږ ويلي وو، هو! رښتيا هم نن زياته ستړې يم، پرون زموږ کور ته زيات مېلمانه راغلي وو لالا مې له بهر راغلی، د هغه ملگري دي چې ځي او راځي، بېگاه مې ټوله شپه په پخلنځي کې چايونه خوټول، ځکه درته ړنگه-بنگه ښکارم، ډېره بې خوبه يم.
پاتو ورته په خندا شوه، ته،پخلنځی او چای خوټول لرې خبره ده.
زړه ته مې نه لوېږي، چې ته دې په دغو سپينو لاسونو او ځلېدونکو نوکانو چای وخوټوې.
شينکۍ به چې هرڅومره خپله خبره کلکه کړه نو پاتو به نه ورسره منله.
شينکۍ ورته وويل اې لېونۍ!
زه آن په تناره کې ډوډۍ پخوم، د چای خوټول خو اسانه ده، هغې ورته وويل: که يې نه منې نو سبا ته به په خپل لاس پاخه کړي پيرکي راوړم، بيا به وگورې چې زه درته دروغ وايم که رښتيا.
د همدې خيالونو په بازار کې مې د سبزيو پاکول ختم کړل او له ياد سره مې د پخلي په تيارولو کې مرسته وکړه.
دلته ديگی پخېده خو هلته زما په زړه، څوک څه پوهېده، چې زما په زړه څه – څه تېرېدل، خو خير هر څه چې و، يوازې په ما تېرېدل!!!
د څلورو کسانو ملگرو لپاره مو د لسو کسانو خواړه تيار کړي و، هر څه ډېر وو او موږ هم ورته زيات وږي وو، خواړه مو دومره ډېر وخوړل چې په لاره سم تللی نشو. مېوې لا هماغسې پرځای پاتې وې.
په ټولگي کې د سمنگانو هم يو څو ملگري راسره وو، هغوی مو هېڅ خبر

نه کړل، چې سمنګانو ته درځو، د تخت پر سر چې مو انځورونه اخیستي وو. نجیب هماغه وخت انځورونه فېسبوک ته پورته کړي وو. د نجیب له مبایل څخه غږ پورته شو. خبرې یې ورسره پیل کړې، نجیب هم په مبایل کې خبرې کولې او هم یې ماته اشاره کوله.

خو زه یې په اشارو نه پوهېدم، نجیب راته په شونډو یو نوم اخېسته، ما ورته سر ښوراوو چې نه پوهېږم، دومره پوه شوم چې نجیب ورته وویل: له ملګرو سره به مشوره وکړم، بیا درسره خبرې کوم.

خبرې یې پای ته ورسېدلې، ما ورته وویل: داڅوک وو؟ چې خبرې دې له هغه سره کولې او په شونډو دې ماته یو څه ویل!!!

نجیب وویل حبیب سمنګانی و، هغه خبر شوی دی، چې موږ دلته راغلي یو، ویل یې تاسو به نن شپه خامخا له ماسره پاتې کېږئ!

حبیب زموږ په ټولګي کې د سمنګانو د ولایت و. یاد ورته وویل: دا له کوم ځایه خبر شوی!؟

نجیب په خندا شو، ویل یې: هغه زموږ انځورونه په فېسبوک کې لیدلي دي. که ور نه شو، نو خپه به شي!

حبیب زموږ په تمه دی، د تللو یا نه تللو یوه پرېکړه وکړئ، چې خبرې ورسره وکړم.

ما هېڅ نه ویل، خیالونو مې شینکۍ له واورینو لاسونو نیولې وه، وړي خیال مې د هغې لاسونه په خپلو لاسونو کې موښل.

له تږي فطرته مې نرۍ کوکې اسمان ته ختلې.

د ملګرو په لور مې مخ ور واړوه.

یاد اوږد اسوېلی وویست، ویل یې: دا څه راپېښ شو! ورتګ مو اړین ده.

دې پرېکړې ته ورسېدو چې نن شپه به د حبیب مېلمانه کېږو.

نجیب د ټټر له جیب څخه موبایل راوویست، له حبیب سره یې خبرې

وکړې، چې درځو، خو په دې شرط چې ځان به ډېر نه تاواني کوې!
له دې خبرو وروسته مو د نجیب په موټر کې د نورمحمد کوچي او قندي کوچۍ هغه سندره ور واچوله، چې وایي:
((وا میمونه حلالوینه، ربه! توبه په سره غرمه کې...)) دې سندرې ته مو د غږ والونه ورتاو کړل. د موټر دروازې مو هم خلاصې پرېښودلې، نجیب مخکې شو او موږ ورپسې، د آتڼ مېدان مو ښه گرم کړ، دا سندره مو څو-څو ځلې د فیلډر موټر له لوډسپیکرونو په سندري اواز وویستله.
د لمر وړانگو هم له موږ سره د نن ورځې مخه ښه کوله او د تخت له خواوشا سېمو یې گیلمونه راټولول.
موږ هم د ښار پرلور روان شو، حبیب سره مې د موبایل پر لیکه خبرې وکړې، د ښار لوی واټ یې راته په گوته کړ، چې دلته درځم او تاسو هم راشئ.
حبیب مو پیدا او هغه د کور پرلور لاړو. مېلمستون یې د کور ترڅنگ بادامو د بڼ په خواکې و. چای یې راوړ. له هغه وروسته یې په گېلو پیل وکړ، چې ډېر ناځوانه یاست. سمنگانو ته له راتگ څخه به مو مخکې خبر کړی وم.
د پښو په سر ناست په پیالو کې یې چای وېشه.
موږ ورته بې ځوابه و.
یاد ورته وویل: د تخت له لیدلو وروسته مو ته خبرولې. خو حبیب نه منله.
ما ورته وویل: اوس نو غم مه کوه، دادی اوس خو راغلي یو.
کرۍ شپه مو زیاتې کیسې وکړې.
حبیب وویل: دادی لخیره پوهنتون هم په یو څو ورځو کې پیلېدونکی دی.
د حبیب دې خبرې مې زړه له خپل ځایه وښیوه. شینکۍ یاد مې په مرموز ډول په وجود کې ځانگې وکړې. زړه مې دا درې میاشتې شینکۍ د نه لیدو له کبله لکه د مني پاڼه له ځانگې بېله شوې وه. زړه مې داسې مړاوی شوی و، چې د پسرلي ورمو هم تازه نه کړای شو.

حبيب هم هرڅه تيار کړي و. دا چې موږ ماسپښين ځانونه ډېر ماړه کړي و. لاس نيولي لاس نيولي لګيا و.

حبيب ته مې وويل: زموږ د تمې په خلاف دې دا هرڅه تيار کړي. کنه موږ ته دې بل څه ويلي و.

حبيب په نيمه ډکه پياله لاس اېښی و. مسکی شو. ويې ويل: ښااااا نو خی سپوره ډوډی مې درته تياره کړې وی؟ مېلمستون خنداګانوپه سر واخېست.

وروسته يې بادام راوړل. حبيب وويل: دا د خپل بڼ بادام دي. ښه يې له زړه وخورئ! سستي به په کې نه کوئ!

ښېښه يي قاب کې چې مې په بادامو سترګې ولګېدلې. خيال مې شينکۍ د مخ هغه قاب سترګو ته کېښود، چې د خدای ښکلي پېرزوينې په کې دوه شنه بادام اېښي و.

شپې تر ډېره وخته کېناستو. سبا ته چې مو لوی مزل په مخکې و. شپه مو جوړه کړه.

سبا په بڼ کې د مرغيو په سهارنيو سندرو راويښ شو. په بڼ کې ټولو لړه شېبه د سهار له وږمو سره قدمونه ووهل. بادامو ونو له ځانونو سپين بخملونه تاو کړي و. پرته د سهار چای له خوړلو مو له حبيب څخه اجازه واخېستله. د بغلان پر لور روان شو. سړک له دواړو خواو د بادامو ښونه تر سترګو کېدل. په خبرو- خبرو کې رباتک له کوتل څخه را تېر شو.

شپې تر ناوخته کېناستل او دې مزل وروسته مې د وجود غړو په درد پيل وکړ. داسې وم؛ لکه ما چې دا موټر په اوږو راوړی وي. د کور دروازې په مخ کې له موټر څخه ښکته شوم. ناستو ملګرو ته مې شپې ماسره د پاتې کېدلو ست وکړ. خو هغوي راڅخه لاړل.

د کال وروستۍ ورځ وه. سبا ته نوی کال پيل کېده. شنو ونو درانه سيوري خواره کړي و. پستې هوا بې خوده زړونو ته سکون وربانښه. طبيعت هم د

کایناتو په رګونو کې مرموزې خوش بويي پاشلې.
څو ورځې همداسې لکه د يو څيز په تمه راباندې تېرېدلې.
دا ځل له شينکۍ سره مخ کېدلو ته زيات په تلوسه کې وم. د فطرت ګلاب مې ډېر د شينکۍ د سترګو تږی و. د هوس چينه مې هم نوره په وچېدو ښکارېده.
پوهنتون د پيل دوه ورځې وتلې وې. مازيګر د کلي بر سر کې هلکانو د واليبال لوبه کوله. ياد ورته د لوبې نمبرې نيولې. ورغلم په خواکې ورته کېناستلم. د لوبې ختمېدو وروسته مې ورته وويل:
سبا ته ضرور پوهنتون ته ځو. نور مې په وجود کې شينکۍ پسې وينه وچه شوې. نه ګورې، چې له سترګو مې د انتظار تورې کړۍ تاوې شوې؟
ياد را سره ومنله، چې سبا ته به پوهنتون ته ځو. ټوله شپه په خيالونو کې ډوب وم. چې سباته به بيا شينکۍ د شنو سترګو مې په سر واړوم او د مودو تنده به مې پرې ماته کړم. په همدې خيالونو کې خوب ته ورغاړې وتی وم.
سهار له هيلو ډک قدمونه مې د پوهنتون پرلور واخېستل.
د شينکۍ پسرلني ديدن ته دومره په لټه کې وم، چې آن خپل وجود مې خپل روح پسې لکه سيوری ځان نشو رسولی.
د پوهنتون په انګړ کې ګلان يو ځل بيا ژېړ لمر ته په مسکۍ خوله نڅېدل. موسم پسرلنی و، تود لمر په وجود لکه د مرهم پټۍ داسې لګېده. د پوهنتون چاپېريال زما د ښه راغلاست لپاره شنه ورغوي، زما د قدمونو لاندې کېښودل.
هر يوه ټولګيوال مو د پسرلني له موسمه پسرلنی رنګ اخېستی و. په څېرو کې يې پسرلنۍ مسکاوې خورې وې.
ځان سره مې وويل: شينکۍ به د پسرلي په راتګ سره څومره ښکلې شوې وي. پسرلي به بلا ښکلاوې له شينکۍ سره وېشلې وي.
په شينکۍ مې لکه د باغي باز سترګې ولګېدلې. شينکۍ د کوه قاپ ښاپېرۍ پشان له رنګينو ګلانو سره لوبېده. وړې نظر مې د شينکۍ له ښايسته نه

ښلېده. شینکۍ بلا ښکلې شوې وه. لکه ټول ژمی یې چې د ګلاب پاڼې خوړلې وي.
ټولګي د تګ په بهانه مې ځان ورنږدې کړ. ټول فکر او هوس مې د شینکۍ پر لور کش کاوه. شینکۍ هم د خپل نظر جال زما په وجود راخور کړ. څو قدمه یې لکه د تنزرې پشان زما خواته را واخېستل. په وجود مې بیا لړزېدلو پېریانو برید خښ کړ.
شینکۍ دوه شنه ګاټې زما له ګوګله وویستل. جذباتي پېریانو مې نږدې د شینکۍ نرۍ مسکا ته. له خولې کوکې وېستلې وې. ځان مې د ځان په لټون کې و. دوجود په رګو کې مې وینه د زړوبې غوندې په شرنګ روانه وه. عاطفي فطرت مې د ټولګي پر لور، سر په تالاق روان کړم. څوکۍ ته مې خپل تاواني وجود ور وغورځاوه.
د تېر کال په څېر دوه ښوونکي مو د ټولګي له نماینده سره ټولګي ته راغلل. یو ښوونکی مو د تختې ترڅنګ ودرېده او خبرې یې پیل کړې. چې ستاسو نماینده د بوختیا له کبله نور نه غواړي په خپله دنده کې پاتې شي. که څوک غواړي، چې نماینده وټاکل شي، د تختې ترڅنګ دې راشي.
یاد او نورو ملګرو راباندې غږ وکړ، چې واکه پورته شه!
زما زړه نه و چې پورته شم.
بیا راباندې غږونه وشول. زړه نا زړه د تختې ترڅنګ ودرېدلم. شینکۍ راته مخامخ ناسته وه. د ښایست هېنداري یې زما خړې څېرې ته د بریښنا ټکانونه ورکول.
دوه نور ټولګیوال مو هم را پورته شول. نومونه مو یوه ښوونکي په تخته کې ولیکل. ویل تاسو هر یو دوه-دوه دقیقې خپلې خبرې وکړئ، چې ټولګیوال مو رایه درکړي.
خبرې مو ختمې او ټاکنې پیل شوې. ټولګیوالو مو د خپلې خوښې نوماند

نوم په وړوکي کاغز کې لیکه. ټول کاغزونه د پخواني نماینده په لاس راغونډ کړای شول. زړه مې زیات لړزېده چې څه به وشي. هسې نه چې د شینکۍ په مخ کې ټاکنې وبایلم.
د یوهۍ
ښوونکي له لوري شمېرنه پیل شوه. لومړی یې د هغوي رایې وشمېرلې. وروسته چې زما وار راغی. د هغوی له رایو زما د رایو شمېر واوښته. غږ یې وکړ، چې واک ته دې مبارک وي!
بل ښوونکي هم غږ پرې وکړ، چې د واک رایې وشمېره. دی پوهـ شي، چې څومره کسان زما ترشا ولاړ دي. ما فکر نه کاوه، چې زه دې نماینده شم، خو دا هرڅه زما د آند خلاف تر سره شول. په ټولګي کې د لاسونو پړکار پیل شو. شینکۍ هم خپلې نازکې او پستې ګوتې په ډېرو پړکولو سرې کړې. ښوونکو د نمایندګۍ مبارکي راکړه، هغه هم سترګو کې زما په بریالیتوب وموسکېده. کېناستو او ښوونکي مو له ټولګي څخه بهر شول. هر یوه ټولګیوال یو ځل بیا مبارکۍ په پلمه رانږدې شول.
راغلم په خپل ځای کې کېناستم. شینکۍ په آهنګین غږ، په مسکاورو شونډو غوږ کې راته دا خبره وڅڅوله، چې: واکه! درته مبارک شه!
د شینکۍ دې لفظ ته مې ډېر په ګرانه دا توري سره یو ځای کړل، چې: نړۍ مننه کوم شینکۍ!
د ټولګي نماینده توب زما لپاره شینکۍ سترګو ته د نږدې کېدلو ښه فرصت و. خو بیا هم په زړه کې مې دومره توان نه لیده، چې شینکۍ ته دې د زړه خبره وکړم. تل به همدې خبرې ته ځورېدلم.
په تولګي کې مې مسوولیت ډېر شو. غوښتل مې چې د ټولګیوالو ستونزو ته لاسرسی پیدا او ورته د حل لارې وموم.
د درس ویلو وروسته شینکۍ او پاتو په کیسو بوختې وې. شینکۍ راته

وویل: واکه په دې ورځو کې زیات بوخت یې!؟
ورته مې وویل: هو رېښتیا هم ډېر بوخت یم. خوښ یم، چې د ټولګیوالو په خدمت کې بوخت اوسم.
رښتیا شینکۍ! یوه خبره مې رایاده شوه، هغه دا، چې راته ووایه ټاکنو کې دې رایه زما په کټه وکاروله که د بل چا!؟
شینکۍ د ګلابونو غوټۍ وشپېلې. مسکۍ شوه، په خیالیګرو سترګو یې راته وکتل. چې نه نو خې ستا په ګټه مې ونه کاروله، نو د چا په ګټه مې وکاروله؟ که یې نه منې، له پاتو وپوښته!
زړه مې شینکۍ سره د خبرو په وخت کې د خوښۍ شپرغۍ شیندلې. او هوس مې په شینکۍ د ګلابونو باران پیل کړی و. له شینکۍ مې مننه وکړه او ورته مې وویل: تاسو یاست چې زه یم.
شینکۍ هم هره ورځ هڅه کوله، چې زیاتې خبرې راسره وکړي. او هره ورځ به مې همدې ورځو ته په ژوند کې د خوښۍ ورځو نوم ورکاوه. ځان به مې په جامو کې نه ځایېده. شینکۍ او پاتو به کله- کله په یو ډول جامو کې راتللې. کله به یې چې تورې جامې اچولې وې. شینکۍ به مې بې روحه وجود ته روح ورپو کاوه. په وجود کې به مې احساس لکه ماشوم په خاپوړو راغی.
د درې ژبې ښوونکی مو د ټولګي له دروازې راننوت شو او موږ یې د درښت په خاطر په خپلو څوکیو کې ودرېدلو. استاد د تختې په خواکې ودرېد او د درس په ویلو یې پیل وکړ. وروسته یې وویل: ستاسو له ډلې یو څو کسه نجونې او هلکان د څېړنې لپاره یو چېرته لېږم. هر څوک که ځي، نو همدا د څېړنې پایله به یې په سیمینار کې حساب کړم.
شینکۍ، یاد، ما او څو نورو ټولګیوالو مو لاسونه پورته کړل. ټول اته کسان دې څېړنې ته وټاکل شول.
راته یې وویل: داسې یو چاته د څېړنې لپاره مو لېږم، چې د همدې پوهنتون

بنسټ اېښودونکي ده؛ هغه هم آغلې ځلا!
له استاده مو د آغلې د کور پته واخېسته. وروسته له مشورې مو دا پرېکړه وکړه، چې سبا لس بجې به له همدې ځايه د آغلې ځلا کورته ورځو.
کور ته راغلم. ټوله شپه مې له خوښۍ له خپل سره د خوب کوترې الوزولې او خپل راتلونکي ژوند ته مې د شينکۍ په شتون کې ډاډمن ښکارېدلم. کرۍ شپه مې سترګې د کوټې تيرانو ته پاتې وې.د شينکۍ انځور د تيرانو له منځه خبرې راسره کولې. د شينکۍ شنو سترګو مې خيال ته په کوټه کې شنه مشالونه بل کړي و. په خيالي نړۍ مې د پسرلي کړس باران ورېده. روح مې له وجود سره همدې باران ته له يوې کېږدۍ لاندې ناست و.
شپه سبا شوه. دا مې لومړۍ ځل و، چې شينکۍ سره په يوه لاره له هيلو ډک قدمونه ږدم. ډله مو برابره کړه. له دوه موټر چلونکو سره مو خبرې وکړې چې د آغلې ځلا ترکوره مو ورسوي.
په لاره نه پوهېدلم؛ فکر مې کاوه، چې وزرې مې شنې کړي او الوزم. ځان مې د هوا له ورېځو پورته الوته. شينکۍ سره مې ځان له هر وخته پوره ګاڼه. هغه مې د ځان پوره والي نښه بلله.
موټر ودرېد. هغه ځای ته ورسېدو، چې پته راکړل شوې وه. له يوه ځوان څخه مې آغلې ځلا د کور پوښتنه وکړه.
ځوان مخامخ دروازې ته د ښي لاس ګوته ونيوه. ياد يې د کور دروازه د ګوتې په نوک وروټکوله؛ دروازه بېرته شوه. يوې ځوانې نجلۍ د دروازې له څنډې په يوې سترګې راوکتل.
په شينکۍ مې غږ وکړ، چې خبرې ورسره وکړي. شينکۍ ځان او مور ور وپېژندلو. شينکۍ ورته وويل: غواړو له آغلې ځلا سره مرکه وکړو.
کور ته د ورتللو بلنه يې راکړه. په يوې ښکلې وړوکې کوټې کې کېناستو. شينکۍ مې بې روحه وجود ته مخامخ کېناستله. د مخ له واورين مېدان څخه

يې ململينه کتاره تاو کړې وه. شينکۍ مې يوه زړه ته دوه غبرګ شنه دامونه کېښودل. بايللي احساس مې د شينکۍ پاړوګرو سترګو له دم لاندې راغی.
آغلې ځلا امسا په لاس له دروازې رابنکاره شوه. په درنښت يې ټول له ځايونو پورته شو.
ښوونکې ځلا له وجوده زياته کمزورې او د پاخه عمر مېرمنه وه. په نوبت مو پوښتنې ترې پيل کړې. ځوابونه يې ډېر اوږده و. اته پوښتنو ډېر وخت ونيو.
شينکۍ سپينې نرۍ ګوتې له قلم سره لوبولې. او کله به يې قلم پر سرې کتابچې کېښود. خيال يې د ځلا ملغلرو خبرو ته وو.
د ځلا ځوانې لور لومړی يخې اوبه او وروسته يې چای، وچه مېوه او کلچې راوړې. شينکۍ په مرمرين لاس کې ډکه پياله په يوه نيازبين انداز نيولې وه. د ځلېدونکو نوکانو ځلا يې د پيالې په منځ کې نڅا کوله.
مرکه پای ته ورسېدله. له ښوونکې ځلا څخه مې غوښتنه وکړه. که مو خوښه وي په ډله ييزه توګه له تاسره انځورونه اخلو. ياد ته مې کمره په لاس کې ورکړه. موږ د ځلا ترڅنګ ودرېدلو او د يادښت لپاره مو انځورونه واخېستل.
وخت هم ډېر تېر شوی و. له آغلې ځلا سره مو خدای پاماني وکړه.
ترپاخه سړک پلې لاړو. شينکۍ زموږ په منځ کې ړنګه- بنګه لکه د آسمان څکو غرونو هوسۍ روانه وه. ذرکين قدمونو ته يې زما اسير خيال د لاسونو زولنې ماتولې. تر يوه ځايه ګډ راغلو. تر سبا د ګروپ غړو يو له بله مخه ښه وکړه.
قسمت مو تر منځ د بېلتون سره کرښه راکش کړه. شينکۍ مې لکه د وجود خوږه برخه له وجوده بېله شوه. د خوښۍ په نظام کې مې د خپګان سرې کرښې وکښل شوې. مجبور منطق مې دا هرڅه په ځان منل.
ياد او زه د کلي پر لور وخوځېدلو. خيال کې مې ننۍ پېښې د څپاند سيند

په څېر څپې وهلې. د خیال فطرت مې په درز شوي کمره ولاړ و.
یاد راته کړه، چې هلکه نن خو دې د شینکۍ د مخ په هوایي ډگر کې ښې الوتنې وکړې. چورلکې دې بیخي د وربځو له بامو هم پورته وې.
ورته مې وویل: یاره نن مې په ژوند کې د خوښیو لومړۍ ورځ وه. د خوښۍ اختر مې له بلا قربانیو ډک و.
څومره چې د شینکۍ وصل خوږ دی، هغومره یې بېلتون هم تریخ ده. ته زما له زړه څه خبر یې؟ زړه مې د لاس په ورغوي کې نه ده، چې درته ښکاره یې کړم.
کلي ته ورسېدلو. گرمۍ هم د ځمکې سر لکه د اوبو ځگ پر سر اخېستی و. د ونو څانگو هم دراندہ خوبولي سیوري جوړ کړي وو. د کتابونو بیک راباندې دروند شوی و.
یاد هم راځخه لاره بېله کړه او د خپل کور پرلور لاړ.
څوړند وزرونه ترکوره لاړم. شپې هم زما د ځورولو په خاطر لاسونه رابډ وهل. خوب کې یې د ورځې پېښې بیا زما مخ ته کېښودې.
سبا له خولو ډک له خپل ځایه پاڅېدلم. پوهنتون ته د نورو ورځو په پرتله وختي لاړم. شینکۍ د قدمونو لپاره مې لاره په وړي نظر چارو کړه. تر ټولگي راغلم. یوه څوکۍ مې د ټولگي مخې ته کېښوده او څار مې کاوه.
کله به د فېسبوک نړۍ ته ورغلم. د فېسبوک نړۍ زما لپاره زما د بوختیا یوه ښه ملگرې وه. خیال به مې د شینکۍ په ښایست کې پخاوه او د فېسبوک نړۍ ته به مې د تورو په ژبه وړاندې کاوه.
پاتو لکه له کرښې وتلې زانه د ټولگي پر لور را روانه وه. زما زړه ته یو ډول کرکه ودرېدله. خدای مکړه لکه په شینکۍ چې څه شوي وي او پاتو دې د یوازېتوب په تار حلاله وي.
له ویرې مې د شینکۍ پوښتنه ترې نشوه کولی. د دې لپاره چې د پاتو په

زړه کې کوم شک پیدا نشي. هرڅه مې په یوه لوی حوصلې له منځه یوړل.
پاتو مې له سلام اچولو وروسته په خواکې تېره شوه.
د موبایل مسنجر ته مې پیغام راغی. یاد لیکلي و، چې واکه چېرته یې؟
بېرته مې ورته ولیکل: د ټولګي مخې ته ناست یم.
یاد د تورو په ژبه راته وویل: پوهنتون دروازې ته رانږدې شه!
زړه ته مې ډول- ډول وسوسې لوېدلې. ځان سره مې ویل که په شینکۍ څه شوي وي؟ نور نو ماته هم په دې پیکه نړۍ ژوند نه دی پکار. په دې فکر کې ډوب وم، چې د شینکۍ نه راتلل او د یاد دا خبره عجیبه وه.
په چټکو قدمونو لوېې دروازې ته نږدې شوم. یاد له دروازې راتېر شو. ورته مې وویل:
ښنګه چل ده؟
کومه خبره خو به نه وي؟
ولې دې تردې ځایه راوغوښتلم؟
یاد راته په خندا شو. ویل نا کومه خبره نشته. د دې لپاره مې راوغوښتلې، چې سزا درکړم. نن ولې له ما پټ راغلی یې؟
یاد ته مې کړه، کارونه دې ډېر عجیبه دي، زما خو دې زړه له پردې ووېست. زیات ټولګیوال راغلي او د شینکۍ کوم ځرک نشته. فکر مې وکړ. هسې نه چې په شینکۍ څه شوي وي اوتا د دې لپاره تر دروازې را وغوښتلم.
یاد په منځ بېلو ویښتانو کې ګوتې کش کړې او په کړس خندا یې وویل: ته دومره شینکۍ پسې مړ- مړ یې!؟
که څه پرې کیږي نو کیږي به!
یاد ته مې د دې خبرې ځواب نه و ورکړی، چې په شینکۍ مې د وارخطا څېرې سترګې ولګېدلې. له خپل مخه یې د بېلتون پرده پورته کړه او زما له وجود سره یې د وصال تار ونښلاو. خپل وجود کې مې د پوره والې نښې

ځرګندې شوې.

شینکۍ رانږدې شوه. د سلام له اچولو وروسته یې وویل: واکه! دلته څه کوئ؟ ولې په ټولګي کې ښوونکی نشته؟

د شینکۍ دې لنډو پوښتنو ته مې زړه غوښتل، چې اوږده ځوابونه ورکړي، خو په کمزورې ژبه کې مې دومره وسه نه وه، چې شینکۍ ته مې یو څه پرې ویلي وی. بس دومره مې ورته وویل: هغوی غونډه لري.

شینکۍ د ټولګي پر لور روانه شوه. زما زړه د هغې قدمونو پسې لکه لار ورکی مسافر روان شو.

د ښوونکو له غونډې وروسته د ټولو ټولګیو نمایندګان د پوهنځي ریاست ته بلل شوي و. زه هم لاړم، یوه د غونډې له پرېکړې خبر کړو. هغه ویل، چې د دې اونۍ په پای کې مو ازموینې پیلیږي. ټولګیوال مو خبر کړئ، چې خپل درسونه ښه په غور سره ووایي.

ټولګي ته راغلم. د تختې ترڅنګ ودرېدلم. شینکۍ او پاتو په لومړیو څوکیو کې ناستې وې. شینکۍ سره د سترګو جنګول له کمره ځان غورځول و. تر اوسه مې په وجود کې دومره زور نه و پیدا، چې شینکۍ ته دې په شخو سترګو وګورم.

ټولګیوال مې له هغې خبرې خبر کړل. چې ازموینې ته چمتو والی ونیسي. دا پوښتنه مې ځان سره له ډېره وخته بې ځوابه پاتې و. چې کله د ټولګي مخې ته پورته شم. شینکۍ ولې دوه سترګې زما په بې روحه وجود کې خښې کړې وي؟

شینکۍ او پاتو په زړه کې یوې او بلې ته ډېرې نږدې وې. یوې به بلې ته د ناپامۍ په وخت کې په مخ څپېړه ورکړه.

د شینکۍ جلال اوجمال ته به خود د ټینګې نه وم. تل به زما نظر د دې سپینو نریو ګوتو ته و او ځلېدونکو نوکانو به د شینکۍ ګوتو ته دوه برابره

ښکلا وربښلې و.

د ګرمۍ هم جم او جوش و. د دریشي کورتۍ به مې په اوږه واچوله. او د نېکټايي کړۍ به مې هم سسته کړه.

د ازمويني په سهار ټولګي کې مې څوکۍ منظمې کړې. د لیکوالۍ استاد مو په لاس کې د پاڼو بنډل نیولی و. ټول ټولګیوال ورته په خپلو ځایو ودرېدلو.

ښوونکي راباندې غږ وکړ، چې واکه! راشه د پاڼو په وېش کې راسره مرسته وکړه. د پاڼو نیم بنډل مې ترې بېل کړ. او په وېش مې پیل وکړ. وېشنه مې کوله. کله چې د شینکۍ څوکۍ ته ورسېدلم. شینکۍ راته وکتل او دا خبره یې وکړه. واکه نن درسره دا نېکټايي بلا ښکلې ښکاري.

زړه مې دړوب ولوېده. پاڼې مې د دې لپاره چې رانه ونه لوېږي. په ګوتو مې کلکې ونیولې. په ژبه ګونګ شوم. شینکۍ ته مې هېڅ ځواب ورنه کړ. عاطفي څېره مې بوګنوونکو احساساتو کلابنده کړه.

خیال مې بې زړه رباب ته تخنېدونکې ګوتې ورواچولې. منطق مې د خپلو احساساتو تابع وګرځاو. د مودو انتظار مې په چلښت راغی. ځان سره مې وویل: واکه د کوم ملنګ دوعا درپسې لاړې؟ لکه چې خولۍ دې به غوړو کې ولوېږي.

د امېد په نغري مې د خوښۍ دېګی باندې شو. د پاڼو په وېش نه وم پوهـ شوی. یو وخت مې نردې هغو کسانو ته بیا پاڼې وېشلې وې، چې ښوونکي ورته له ما د مخه وېشل کړې و. ځان مې د خیال له کیږدۍ بهر کړ.

یوه پاڼه مې ځان لپاره ترې بېله کړه. نورې مې بېرته ښوونکي ته ورکړې. خپلې څوکۍ ته په بې واکه وجود راغلم. څه چې مې له کتاب څخه د ازمويني لپاره زده کړي و. د شینکۍ له دې خبرې سره مې د ذهن له چیني ووتل. هرڅه مې له خوښۍ ګډ-وډ شو. نه پوهېدم چې په پاڼه کې څه لیکم؟ خو قلم مې په لړزانو ګوتو د پاڼې پرمخ ښوراو.

شینکۍ له ټولو د مخه پاڼه حل او له ټولګي په وتو شوه. بهر په دهلېز کې ودرېدله. نور ټولګیوال هم په وتو شول. پاڼه مې ښوونکي ته وسپارله او بهر ووتلم.

یاد هم راغی او له لاسه مې ونیو، لږ مې له نورو ټولکیوالو لرې کړ. د شینکۍ هغه خبره مې ورته وکړه.

یاد راته وویل هی پساتیه! لکه چې شینکۍ دې هم د خپلې مینې په دام کې ونښلوله. په همدې خبرو لګیا وو، چې شینکۍ له لرې راباندې غږ وکړ: واکه! خبرې چې دې ختمې شوې، راشه لږ کار درسره لرم.

شینکۍ هغه د نیکتایي خبره او اوس له ما سره د هغې کار لرل. سل خیالونه مې سره تېر او بېر کېدل.

یاد راته کړه چې سړیه کومه خبره خو شته، چې اوس به شینکۍ بیا څه درته وایي؟

ته باید مخکې له دې چې هغې سره خبرې وکړې لږ خواږه ووېشه، چې شینکۍ خوږې خبرې درته وکړي.

شینکۍ له پاتو سره د دېواله سیوري ته ولاړه وه. نه پوهېدم، چې شینکۍ به څه راته وایي. پښه نیولی د شینکۍ پر لور روان شوم. ترېدلی احساس مې شینکۍ د خبرو ته منتظیر وو.

شینکۍ د تاثیر ناکو خبرو ښکار شوم. هغې راته وویل: واکه! د لیکوالۍ له ښوونکي سره د سیمینار په اړه خبرې وکړه، چې څه درته وایي او څه وکړو؟ پدې وخت کې مې ځان له ځانه لرې وو. شینکۍ د ښایست وږی خیال مې، ګبنۍ له ګریوانه نیولی وو. شینکۍ د مخ دوه شنو چورلکو زما په بې زړه وجود او وارخطا منطق غبرګ بمونه وغورځول.

په نیم ګونګ لفظ مې د شینکۍ دې خبرو ته د سر په خوځولو سره؛ لکه اسیر غلام لبیک وویل.

د ښوونکي پر لور لاړم. هغه راته لېست وسپاره، چې ټول ټولګیوال په کې لس-لس کسان ګروپ بندي شوي و.
استاد راته کړه، چې هر ګروپ دې د لیکوالانو او شاعرانو انځورونه لوی-لوی چاپ او ورسره دې ګروپ د غړو نومونه ولیکل شي.
راتلونکی ساعت مو خالي و. ټولګیوال مو تللي و. ښار ته لاړم. یوه چاپوال سره مې پیرمحمد کاروان د انځور چاپولو خبره وکړه او د نومونو لېست مې هم ور وسپاره. تر مازیګره یې د چاپ کولو ژمنه را سره وکړه. مازیګر د لوی چاپ شوی انځور له اخیستلو وروسته کور ته لاړم.
سبا د جمعې ورځ وه. انځور مې په رنګینو تختو کې چوکاټ کړ.
مازیګر مې په مېلمستون کې د وروستۍ ازموینې کتاب لوسته. دروازه وټکېدله. کتاب مې بند کړ. ګورم چې یاد و؛ کتاب یې په لاس کې نیولی او یوه ګوته یې کتاب د پاڼو په منځ کې د نښې لپاره دننه کړې وه.
مېلمستون ته مې د راتلو بلنه ورکړه. د کاروان په لوی انځور چې یې سترګې ولګېدلې اوووووو یې کړل. ویل دا څومره ښکلی. دا دې څه لپاره چاپ کړی؟
هغه لېست مې ورته ښکاره کړ، چې استاد راته سپارلی و او په کیسه مې هم پوه کړ، خو ګیله یې وکړه، چې په دې ګروپ کې به دې زما نوم هم لیکلی و.
ورته مې وویل: یارو! دا زما کار ندی کنه! که زما په زړه وای. ستا او د شینکۍ نوم مې په دې ګروپ کې له ځانه مخکې لیکه، خو څه وکړم؟
څومره چې شینکۍ ته ځان نږدې کوم، سپېره تندی مې یاري نه راسره کوي.
ټوله شپه مې د سبا رڼا لپاره انتظارونه ووېستل.
سبا چې پوهنتون ته لاړم انځور مې استاد ته وسپاره. ټولګي ته د ازموینې لپاره لاړم. وروسته له ازموینې مې هر ګروپ ته خپله دنده ور وسپارله. دا چې د یوه ګروپ مشري د شینکۍ پر غاړه وه. د ګروپ لېست مې ورته وسپاره. ورته مې وویل: شینکۍ اوس چې د ګروپ مشره یې، نو انځور

ښکلی ډیزاین او چاپ کړه.

شینکۍ سره په خبرو لګیا وم، چې یاد راته له لرې غږ وکړ: واکه خبرې دې ژر ختمې کړه، چې ښار ته ځو!

زما چېرته زړه کېده، چې د شینکۍ له ښایست او د هغې له خوږو خبرو مې ځان راټول کړی وای.

له شینکۍ بېلېدل مې له ځان او سوزېدلي زړه سره ستر خیانت ګاڼه، خو شینکۍ تر سبا راسره مخه ښه وکړه. د ښایست رنګین ښار یې زما له ورږي فطرت څخه واړو او واړه- واړه قدمونه یې د لویې دروازې پرلور واخېستل.

زه داسې شوم؛ لکه د ګلانو له خواږه خوبه چې خیالي پسرلی لاړ شي.

یاد راغی، په اوږه یې ټپ راکړ او د لوی دروازې پرلور یې کش کړم.

ښار ته لاړو، په هماغه چاپ ځای کې مې یاد ته هم لوی انځور ډیزاین او چاپ کړ.

په وروستي ساعت کې مو د لیکوالۍ مضمون و. استاد د سیمینارونو پوښتنه وکړه، چې چا تیار کړي دي؟

یاد، شینکۍ او څو نورو لاسونه پورته کړل. د نورو چاپ شوي سیمینارونه یې ومنل، خو د شینکۍ په سیمینار کې نیمګړتیا وه. ښوونکي نیوکه پرې وکړه او د دویم ځل چاپ امر یې ورته وکړ.

ښوونکي راته وویل چې واکه سیمینارونه درسره راواخله او ما سره راځه! تر پښتو څانګې مې سیمینارونه ورسره ورسول. بېرته د ټولګي خواته راغلم.

شینکۍ د ښایست څانګې مړاوې وې. سپوږمۍ د خور په مجاز خپګان څادر خور کړی و. راغله راته مخامخ ودرېدله. بې روحه وجود مې د هغې مخې ته، د قاتل مجرم په څېر زولنو کې تړلی ولاړ و. شینکۍ خپل چاپ شوی سیمینار زما مخ ته ونیو، چې دا درواخله!

زما په تړلې خوله کې داسې ژبه نه وه، چې شینکۍ ته مې انکار پرې کړی

وای. چاپ انځور چې سره تاو کړی یې و، ترې وامې خېست.
شینکۍ په یوه نیازبین او د یوې بدماشې کرکټرې په څېر راته وویل: دا انځور به داخل ته راته چاپ کوې، نه به په کې نه وایې!
لاجوردې سترګې یې راباندې رابرګې کړې. زما په بې وسه فطرتي خیال یې د ناز په ژبه، د غضب قدمونه کېښودل. له ټولګي په وتو شوه. په تګ کې یې مخ راواړو؛ دا خبره یې وکړه، چې سباته یې چاپ شوی غواړم، کنه نو بیا به ګیله نه کوې!
هک-پک ودرېدلم. خیال مې شینکۍ پسې د یوه وفاداره ساتونکي په څېر روان شو.
خپل ګریوان ته مې وکتل. چې دا څه روان دي؟ او د دې حالت د تعبیر پوښتنه مې ترې وکړه.
یاد هم راسره د دې پېښې کوربه و. هغه راته کړه، چې واکه یاره! د دې شینکۍ په زړه کې هم څه شته، نننی انداز خو یې سم د کترینا په څېر و اوته خوار سلمان خان ورته له پښو او لاسو تړلی ښکارېدلې.
د شینکۍ دا ډول اندازونو بلا جرئت راکاوه او زما لخوا هم د یو څه ویلو توان یې راباښه.
یو وخت د فېسبوک نړۍ ته ورغلم. یوه بلنه رالېږل شوې وه. له هماغې بلنې مسنجر ته هم پیغام راستول شوی و. لیکلي یې و. شینکۍ یم، بلنه مې قبوله کړه!
هېڅ مې زړه ته نه لوېده، چې دا دې شینکۍ وي. بلنه مې ومنله.
شینکۍ د منني تر څنګ وویل: خپله شینکۍ یم زړه او نا زړه نشې.
د شینکۍ دا لیکلې خبرې مې هوس په سترګو پورې موښلې. نه پوهېدم چې شینکۍ به زما په اړه څه ډول فکرونه کوي، خو د پخوا په پرتله مې د هیلو مزي غښتلي شوي و.
ډاډه وم، چې شینکۍ مې هره لیکنه لوستلې شي.

د فېسبوک پرمخ به مې د لیک په بڼه خپل خیال او درد انځوراوه او د لیکنې تر څنګ به مې یو د شنو سترګو انځور هم پورته کاوه. څه ناڅه به مې زړه د آرامتیا جام پرسر واړاو.
سبا د جمعې ورځ وه. نن مو دوه ساعته درس درلود. ټولګي کې مو یوه ادبي غونډه ونیوه. شینکۍ یې ویاندې په غاړه واخېسته. هر یو یې ویاندځي ته باله.
زما د نوم له اخېستلو سره یې وویل، چې له یوه غزل سره دې ویانځي ته راشي. ویاندځي ته راغلم. شینکۍ مې ښي اړخ ته ناسته وه.داسې ډاډه وم؛ لکه د وجود په ښي اړخ کې چې مې بل زړه راټوکېدلی وي.
یو غزل چې د شینکۍ په ښایست مې لیکلی و. غونډه کې ناستو ټولګیوالو ته مې واوروو. ټولګیوالو هم د لاسونو په پړکا سره تر خپلې ځوکۍ بدرګه کړم.
غونډه پای ته ورسېدله. شینکۍ او پاتو بیا یوه او بله له لاسو ونیوله. زما د ارمان په ځلي یې د بېلتون غوبلې پیل کړې. شینکۍ رانه لکه له نوک څخه چې وری بېله شي، بېله شوه. د خیال په اوږو مې الهام لکه یوه ځړیکه راتېر شو او دغه بیت یې راته د شینکۍ په بېلتون کې ډالۍ کړ:

چې بیا مې سترګې ستا په سترګو لګي
بس تر هغــــو دې په پاک رب سپارمه

بیت مې له یوه انځور سره، چې د شنو سترګو لرونکی و، پورته کړ. مازیګر لمر پرېوتی و. مبایل مې جیب کې په ترنګېدا شو. نمبر مې ونه پېژنده. ځواب په تنۍ مې ګوتې ته زور وکړ. خبرې مې ورسره پیل کړې. ویل شینکۍ یم. واکه څنګه یې؟
حیران شوم. پوښتنه راسره پیدا شوه، چې شینکۍ او په دې وخت ماته زنګ وهل؟
شینکۍ را ته کړه، چې واکه دا څه روان دي؟

ته ولې داسې کوې؟
څه چې دې په زړه کې دي همدا اوس یې راته ووایه!
هک حېران شوم. ورته مې وویل: شینکۍ ته په هوش یې؟
هغې ویل هو په هوش یم!
ورته مې کړه، چې په هوش یې نو څه دې اورېدلي؟ په دې ګونګو خبرو دې نه پوهېږم. سپینه خبره راته وکړه چې څه خبره ده؟
شینکۍ راته ویل: زما په خوله نه راځي، چې هغه خبره درته وکړم!
له شینکۍ سره مې خبرې اوږدې شوې. ورته مې وویل: دا نو څرنګه خبره ده، چې زما له خولې دې وتلي وي او ستا په خوله دې نه راځي؟
هغه خبره یې بیا راته وکړه، چې واکه په زړه کې چې دې هرڅه وي راته یې ووایه!
هېڅ مې جرئت ونه شو کړی، چې د زړه تړلې غوټۍ مې ورته خپړلې وای.
ځان سره مې فکر وکړ، چې اوس د دې خبرې وخت نه دی.
خو شینکۍ هم له خپل زړه څخه نه غږېدله، یو څه یې لیدلي و.
شینکۍ ته د دې لپاره چې د ځان سپیناوی وکړم. لږ ورته په غوسه شوم، چې شینکۍ سپینه خبره راته وکړه، په دې اوتو- بوتو دې نه پوهېږم.
شینکۍ هم خپلې خبرې د ښښې تر غوښتلو را ورسولې.
شینکي په غریو نیولي غږ راته وویل: واکه د فېسبوک لیکنې دې څه وایي؟ او ولې د شنو سترګو انځورونه پورته کوې!؟
د شینکۍ دا پوښتنه داسې وه؛ لکه یو مجرم چې لاس نیولی په یوه جرم ګیر شي. نږدې و، چې خپلې خبرې هم راڅخه ګډې- وډې شي.
زما لپاره دا یوه ښه موقع وه، چې شینکۍ مې د زړه له هغه رازه خبره کړې وای، چې هروخت هغې پسې په ماتو ښیښو قدمونه ږدي.
شینکۍ ته مې وویل: سبا له نږدې خبرې کوو.

په خیال کې مې لویو- لویو اندېښنو ټالونه وهل، چې دا څه وشو؟
شینکۍ ته هم شکونه پیدا شوي، خو هغې خپل شک په یقین بدلاو.
کرۍ شپه مې د سوچونو په ټال ځنګل، چې سبا به شینکۍ ته څه ووایم؟
کله به مې پرېکړه وکړه، چې خبره ورغبرګه کړم، خو بیا به پښېمانه شوم. د اندېښنو پېټی مې په دواړو اوږو ایښی و. د شینکۍ هغه خبرې مې ټوله شپه په غوږ کې لکه د رباب تارونه کړنګېدلې.
سهار وختي د همدې اندېښنې له امله پاڅېدلم. یاد ته مې ځان وروړساوه.
دا خبره مې ورته له سره پیل کړه.
یاد بیا له کړس خندا سره په شا مات شو. ویل اوس دې نو ښه ګلان وکړل.
اوس به د شینکۍ مناظرې ته ښه ټینګ شې!
یاد مې نور هم ښویدلی زړه را وښیوه.
ځان سره مې وویل: شینکۍ ته نن هرڅه سرچپه وایم.
پوهنتون ته د یوه مجرم په څېر، چې محکمې ته روان وي، روان وم. زړه ته مې خپله ډاډګېرنه ورکوله چې هرڅه به سم شي.
ټولګي ته له یوه اسویلي وېستلو وروسته دننه شوم. ښوونکی له ما د مخه ټولګي ته راغلی و. په څوکۍ کې کېناستلم. او د ستړي وجود ستړیا مې په لویو- لویو اسویلو ووېستله. وخت ډېر ژر راباندې تېر شو.
ښوونکی له ټولګي ووت. ډېری ټولګیوال مو هم د ساعت تېرۍ لپاره بهر ووتل. له خپل ځایه پاڅېدلم؛ غوښتل مې چې زه هم بهر لاړ شم، پاتو له شا خوا نه غږ راباندې وکړ، چې واکه لږ صبر!
د پښو غړو مې یو دم کار پرېښود. زړه د تنابونو غوټې مې په سستېدو شوې.
پاتو راته کړه، چې واکه که وخت لرې، نو شینکۍ غواړي تا سره له نږدې خبرې وکړي.
د شینکۍ پر لور ور روان شوم. شینکۍ یوه څوکۍ د خپلې څوکۍ مخ ته

کېښودله. ورنږدې شوم. هغې راته وویل، چې واکه دلته کېنه.
له وجوده مې پخوا روح وتلی و. په خوله کې مې څک لاړې نه وې.
شینکۍ غبرګې شنې سترګې زما په سترګو کې خښې کړې. سترګو یې راته سترګو ته خبرې پیل کړې. زړه مې د شینکۍ په مینه نورې هم منګولې ټینګې کړې. کتل یې راته بل ډول و؛ لکه شینکۍ چې په زور زما زړه، زما له سینې وېسته. د خبرو انداز یې داسې و، چې په لوی لاس مې د خپلو زلفو په دام کې راګیر کړي.
شینکۍ راته وویل: واکه ریښتیا به راته وایې، چې اصلي خبره څه ده؟ که کومه خبره دې په زړه کې لرې، نو اوس یې راته ووایه!
شینکۍ ته مې یوازې دومره وویل، چې ګوره!
هېڅ کومه خبره نه ده. زړه دې ډاډه کړه. که ستا په زړه کې کومه خبره وي، نو ته یې راته ووایه.
زما په زړه کې خو څه نشته او که ته مې له سره نیسې نو هغه بېله خبره ده.
شینکۍ راته دومره نږدې ناسته وه، چې آن د سپینې خولې نفس یې زما بې روحه وجود؛ لکه درې رنګی بیرغ رپاو.
د سپوږمۍ خور په خندا شوه. نا- نا کومه خبره نشته. واکه ډېره ښښه غوړم، دا چې زیات مې وځورولې، په دې هیله، چې رانه خپه ونه اوسې.
په پیکه څېره کې مې د وینو رنګونه را مالوم شول. د مخ له ژېړ پوستکي مې نري باد خولې وچولې. هرڅه بل ډول شو. ملامت بې ګناه وښودل شو او سلامت په بخښنو سر شو.
واه! هرڅه معجزه وه!؟
شینکۍ له خپلې څوکۍ پورته شوه. له ګلابي وجود څخه یې عطرینه خوشبوي پورته شوه. څو قدمه وړاندې لاړه. له یوه اړخه یې راته وکتل. دومره مسکۍ شوه، چې مرمرین غاښونه یې هېڅ ښکاره نشو. له داسې یوې

پېښې سره مخ شوم، چې په خوب او خيال کې مې نه وه ليدلې. دا هغه څه و، چې شينکۍ د خپل يقين جوګ زما په اړين فطرت پخاوه.
خوا او شا مې وکتل. له ځان څخه مې پوښتنه وکړه. هسې نه چې دا د کوم فلم صحنه اوسي، خو نا!
نه کمرې وې اونه ډايرېکټران. يوازې پاتو د ټولګي په يوې څنډه کې ناسته وه. د شينکۍ په دا ډول نخرو مې خيالات د پخې خنبتې په څېر پخېدل.
دومره توان مې په ځان کې نه و، چې له څوکۍ دې پاڅېدلی وای. داسې وم؛ لکه چا چې په څوکۍ کې تړی يم. بخت مې هغه موقع له لاسه ورکړه، چې شينکۍ ته مې د زړه خبره ښکاره کړې وای. شينکۍ رانه له پخو ديوالونو پنا شوه. زما په ستړی روح پسې يې ډبرينې تنبې واړولې.
ټوله ورځ به مې سوچونه وهل. چې څه به کيږي؟ او څه به نه کيږي؟
د جمعې سهار و، بهر له کوره ووتلم. ياد رابانديې غږ وکړ، چې ما په آسمان غوښتلې او خدای په ځمکه راکړې.
ورته مې وويل: بيا دې څه اورېدلي، چې په آسمان دې غوښتلم، وايه کنه!
ياد ويل: ځو مرکزي بغلان ته، لږ به د امام قطيبه زيارت سيل وکړو او هم به مو ساعت تېر شي.
پرته له کوم دليله مې ورسره ومنله. د زيارت پر لور روان شو. په لاره ناست موټرکې مې خپل زړه له ګوګله وتلی و. زړه مې شينکۍ د ښايست په کوڅو کې ملغلرې خرڅولې. نيم مړ فطرت مې له دې ښاره د ژوند سا اخېستله.
ساعت وروسته مرکزي بغلان کې له موټر څخه ښکته شو. زيارت هم د ښار لوديځه برخه کې پروت و. د زيارت شنې منارې له ورايه نارې وهلې؛ ځکه د يوې لوړې غونډۍ پر سر جوړ و. له هرې خوا زيارت ته د پوړيو لارې ورختلې وې. منځنيو پوړيو کې روان و. موبايل مې په ښي جيب کې په ترنګېدا شو. څو ورځې وړاندې مې شينکۍ د مبايل شمېره له ځان سره په

خپل نامه ثبت کړې وه.
موبایل مې له جېبه را وویست. د شمېرې ترڅنګ واک هم ورسره لیکل شوی و. خپل نوم راته د موبایل په ښیښه عجیبه ښکاره شو. لکه ځان چې مې ځان ته موبایل کړی وي.
شینکۍ سره مې خبرې پیل کړې. هغه خوښه ښکارېدله. داسې وه؛ لکه یو پټ راز چې راته ښکاره کوي. پوښتنه یې وکړه، چې واکه په کومه خاوره یې؟
د امام قطیبه زیارت مې ورته وښود، چې دلته یم.
شینکۍ بیا وویل چې زیارت کې څه کوې؟
له خولې مې دا کرښه ورته ووتله.
(دا ښار د لېونو دی او دا ښار د مینانو)
شینکۍ ته د خبرو ښه موقع په لاس ورغله. ډول- ډول پوښتنې یې کولې. داسې ښارېدل. لکه زما په مینه چې خبره شوې وي. دا یې غوښتل چې یو څه د خپلې مینې ورته ووایم.
راته یې کړه چې مین شوی یې؟
بې له دې چې په پوښتنې یې غور وکړم. د کېدای شي لفظ مې ورته ورمخته کړ. شینکۍ ته مې کړه، چې واک پخوا داسې نه و. داسې د ارمان په تناره نه و سوزېدلی.
او نه داسې تور ایشلی و. دا دوه کاله شو، چې واک د خوښیو بازار ړنګ ده.
د ښار په جم او جوش یې سېلابونه راسر شوي.
شینکۍ په کړس خندا وکړه. ویل واکه! څومره فلسفه دې راته وغړوله. د خبرو خیالات دې بیخي بل څه غړوي؛ لکه چې زیارت کې دې د ځان لپاره ډېرې دوعاوې وکړې.
واکه هغه به نو څوک وي، چې ستا د خوښیو بازار یې ړنګ کړی؟ ماته خو

يې وښايه، بل داچې مينه دومره درد لري؟
د مينې درد مې ورته په الفاظو کې نشو تشريح کولی. ټول وجود مې په لړزان راغلی وو. هواسو مې شينکۍ ته مينه-مينه نارې وهلې. منطق مې ورته په خوله لاس کېښوده.
ياد راته له لرې لاس ښوراوو.
هر څومره چې به مې هڅه وکړه خپلې خبرې رالنډې کړم. خو د شينکۍ خوږو خبرو به مې د وصل تنابونه نور هم کش کړل. شينکۍ ته مې کړه، چې سبا ته له نږدې خبرې کوو. اوس لږ بوختيا راته پيدا شوه.
مخه ښه مې ورسره وکړه. ياد د زيارت لوړې ته ځان رسولی و.
په ستړي زړه مې د ياد څنګ ته ځان ورساوه.
ياد پوښتنه وکړه، دا څوک و، چې دومره ورته په لاسونو غږېدلې!؟
له يوه سوړ اسوېلي وروسته مې ورته وويل، چې شينکۍ د سپوږمۍ خور وه.
ياده ياره! نور مې په زړه کې دا هرڅه نشم ځايولی. بس ده، چې دا دوه کاله مې د سر په کاسه کې اوبه وڅښلې. چې هرڅنګه کيږي. که دار ته پرې خېژم. سبا شينکۍ ته هر څه برملا کوم. زړه د خبرو تړلې غوټې مې ورته څيړم. نور نو دومره وسه نده راپاتې.
ياد هم زړه نا زړه و. ويل: واکه! دا خو ډېر ګران کار دی. که ته شينکۍ ته هر څه په ښکاره ووايې، هسې نه چې هغه کوم غلط غبرګون وښيي.
ياد ته مې کړه. شينکۍ مې سبا که د دې خبرې پر سر، سر هم غوڅوي ضرور به ورته د مينې اظهار کوم.
ياد راته په سخته ژبه دا خبره وکړه.
واکه عجيبه سړی يې. که شينکۍ ستا د مينې له اظهاره انکار وکړي. پوهېږې؟ دوه کاله نور هم پاتې دي. هغه هم په يوه ټولګي کې. ايا ستا درد

به نور هم ډېر نشي. دې خبرې ته دې هم پام وي گوره!
یاد به زما له زړه څه خبر و، چې زما په زړه څه تېرېږي؟ خبره مې لنډه ورغبرگه کړه. یاده اظهار به ورته ضرور کوم. یا به مې دا پاتې دوه کاله نور ښه په خوښۍ کې تېر شي او یا به سم د زیارتونو ټېکه دار شم.
یاد همداسې نه پرېښودلم. هڅه یې کوله، چې له دې خبرې مې تېر کړي. ویل یې که شینکۍ ستا خبره رد کړي. نه به دې دا پاخه الهامونه وي. نه به دې دا تمه.
له خوړلو یې تمه ښه ده او هم به له خپل ژونده بېزار شې.
د یاد هره خبره مې بې ځوابه نه پرېښودله. هغه ته مې داسې خبره وکړه، چې نورې خبرې یې په خوله کې وچې شوې. ورته مې کړه چې یاده!
ماته له هرڅه شینکۍ اړینه ده. شنه واښه دې وخورم او په تیږو کې دې ژوند وکړم، خو چې شینکۍ دې راسره وي. زما ټول ژوند دې شینکۍ سره له یوې ثانې وصله ځار شه. شینکۍ چې نه وي. پوهنتون به څه کوم؟ له زهرو ډک ژوند به څه کوم؟
په شینکۍ باور لرم چې داسې بد غبرگون به نه ښايي؛ ځکه پخوانیو خبرو یې څه نا څه د مینې رنگ راوړ.
له زیارت څخه د ښار په لور راغلو. د شینکۍ مینې دې حد ته راوستی وم، چې عقل، پوهه، منطق، استدلال او هر څه مې له لاسه ورکړي و.
نړۍ راباندې دومره وړه شوې وه، چې قدم به مې اخیسته وېرېدلم، هسې نه چې له جهانه ولوېږم.
ماسپښین و؛ یوه هوټل ته وردننه شو. د یاد به چپلي کباب ډېر خوښېده. ډېری وخت چې به هغه راسره و. د یاد خوښه به زما خوښه وه.
نن مې نه په ځمکه ځای و او نه مې وزرې درلودلې، چې الوتنه مې پرې کړې وای. بیخي گډ- وډ وم. خیالات مې په توره خونه کې راگیر و. د زړه

رباب مې تارونه شکولي و.
یاد ته مې وویل: نور ځو ټوله ځمکه مې له پښو لاندې سره سکر وټه گرځېدلې ده، هله نو پاځه!
د خپل کور پرلور روان شو. سترگې مې ځپرغۍ- ځپرغۍ کېدلې. کورته په راتگ نه وم پوه شوی. ټوله شپه له منطق، پوهې او استدلال سره مې په جنگ وم. په گرېوان کې مې یوه روغه تنۍ نه وه پاتې.
سهار د یوه بایللي جوارگر په څېر له خوبه پاڅېدلم. په دې خیال کې وم، چې څنگه به شینکۍ سره مخ شم او څنگه به دا خبره ورته له خولې وباسم؟ خیال کې مې دوه ډکې ویالې مخ ته راتللې؛ یوه د زهرو، بله د شاتو، د شینکۍ په هوکړې به مې د شاتو ویاله په برخه کیږي او په انکار به یې د زهرو.
زړه مې د دنیا له خوږو موړ و. پرته سهار د چای له خوړلو د پوهنتون پرلور روان شوم. زړه مې زیاتې ډوبکې وهلې. ځکه له هغې پېښې سره مخ کېدلم، چې د شینکۍ له انکار سره به مې ژوند ته لوی گواښ وي. او ژوند به راته د زهرو غرپ شي.
ټولگي ته ور دننه شوم. یوازې د گوتو په شمېر ټولگیوال ناست و. ښوونکی لا ټولگي ته نه و راغلی. د زړه بازار مې ړنگ و. د هواسو رنگ مې پیکه شوی و. ټولگیوالو مې د خپگان پوښتنه کوله. ټولو ته مې ډاډ ورکاوه، چې کومه خبره نشته. زړونه مو ټول ونیسئ.
تش گوگل، تښتېدلي څېره په څوکۍ کې ناست وم. سترگې مې وره ته پاتې وې. زړه مې شنکۍ ته د انتظار په خولو کې ډوب و. د خیال په توره شپه د پنځلسمې شپې سپوږمۍ راوختله. غبرگو شنو څراغونو یې زما بې روحه وجود ته د خوښۍ ځپرغۍ شیندلې. شینکۍ راغله په یوه څوکۍ کې کیناستله.

نظر مې د خیال په لاره د شینکۍ ښایست کې ډوب و. د څېړنې ښوونکی راغی. دوه ساعته مو درس وویل. د سیمینار په اړه هم خبرې وکړې او له ټولګې ووت. یو- یو ټولګیوال مو هم پسې ووتل.

زما لپاره یوه ښه موقع په لاس راغله چې شینکۍ سره له نږدې خبرې وکړم. شینکۍ او پاتو په خوراک بوختې وې. له خپلې څوکۍ پاڅېدلم. د شینکۍ پرلور مې مړاوي قدمونه واخېستل. شینکۍ ته مې کړه. که وخت لرې، غواړم یو څو خبرې درسره شریکوم.

شینکۍ راته کړه، چې سمه ده، وخت خو لرم. ستا لپاره به دا خوراک هم بس کړم.

پاتو ته مې وویل، چې ښښنه غواړم. موږ یوازې پرېږده او ته د ټولګې بل سر ته لاړه شه.

شینکۍ او پاتو زما د دې خبرې په اورېدلو سره حیرانې شوې او یوې بلې ته کتل او بلا خبرې یې په زړونو کې تېرېدلې، چې واک به څه خبرې په زړه کې لري؟

څوکۍ مې شینکۍ ته نږدې کړه. زړه مې سینه کې دومره په دربا و، چې آن ټول وجود مې ورسره لړزېده.

شینکۍ راته په خندا شوه. ویل واکه زما په خیال چې هغه پرونۍ خبره راته کوې. زما خو له یاده وتلې وه.

یو سوړ اسویلی مې له خولې ووت.

د ټولګې څلورو دېوالونو راته په شرنګېدلي رباب، نرۍ ګوتې خښې کړې وې او خواوشا څوکیو راته له خوښیو چک- چکې وهلې. ستوني کې مې وچو نفسونو منډې وهلې. شینکۍ ته مې کړه، چې نن درته هغه خبره کوم، چې کېدای شي ستا لپاره ډېره ښه یا ډېره بده وي. زه او ته هغه حد ته رسېدلي یو، چې ځینې خبرې راته ډېرې عادي دي. هغه نالوستي او د پیکه

خیال څېښتنان نه یو. ښي او چپ لاس ښه پېژندلی شو. خبره درته په یوه شرط کوم، چې خپه کېږې به نه او نه به مې ژوند د اور لمبو ته نیسې!

شینکۍ خپلې سترګې زما په سترګو کې حیرانوونکې خښې کړې وې او په سوزېدلي نفس یې راته وویل: نه- نه، نه خپه کېږم. راته یې ووایه، دا څنګه خبره ده، چې ته ورته په تلوسه کې یې!؟

د شینکۍ شوخو او شنو سترګو ته مې وکتل. د زړه خبره مې ورته له خولې داسې ووتله. چې شینکۍ!

مینه درسره لرم

څه- څه!؟

خیاله! په هوش یې؟

شینکۍ ته مې پورته وکتل، د شینکۍ په څېره کې د عاجزۍ او بې وسې نښې ښکاره شوې، بیا یې راته وویل:

خیاله! دا ستا له خولې څه اورم!؟

د شینکۍ زېړې څېرې ته ځیر شوم، په دې ورځوکې لکه نارنج زېړه شوې وه او له سترګو یې هم تورې حلقې تاوې شوې وې، له خولې مې لکه د اور، سوړ اسوېلی ووېست. شینکۍ ته مې وویل:

هو! په هوش یم، خو ستا ګلابي څېرې او نازک خیاله ښایست بې هوښه کړی یم. ژوند مې یوازې د ستا د شتون پورې نښلولای دی.

شینکۍ! د خدای لپاره داسې کومه خبره راته ونه کړې، چې د ژوند په ارمان کې مې د ناهیلۍ اغزی مات شي.

د شینکۍ په سترګو کې اوښکې راډنډ شوې، د ټکري څنډه یې په نریو ګوتو کې راو نیوله او د شینکو سترګو لب رېز شوې اوښکې یې پرې وچې کړې، را ته یې وویل:

واکه! زه اوس د دې خبرو بدل کې څه درته ووایم؟ له خپلې ځوکۍ پورته

شوه، غږ مې پرې وکړ، د خدای لپاره شینکۍ! مه ځه!
یو څه ووایه!
شینکۍ یو څو قدمه له خپلې څوکۍ لرې شوه؛ غوښتل یې پرته له څه ویلو له ټولګي ووځي، له خپلې څوکۍ ور پسې پورته شوم، د شینکۍ سپین مړوند مې د خپلو پنجو په زور ټینګ ونیوو، د هغې د تلو مخه مې ونیوله.
ورته مې کړه:
شینکۍ د انساني شرافت له مخې عذر درته کوم، لمن درته نیسم، څه خبره ده؟ اصلي خبره راته ولې نه کوې؟
هله نو چې زړه مې وچاود!
د شینکۍ په څېره کې مې د درد او خپګان نښې ولیدې.
راته یې ویل:
واکه!
نه غواړم په دې اړه څه درته ووایم؛ مه مې ځوروه، خیر دی!
په دې ورځو کې هېڅ ښه نه یم، په زړه کې مې دومره زور نشته، چې ډېرې خبرې وکړای شم او نه مې په وجود کې هغه پخوانی توان پاتې، چې ودرېږم.
په پاتو یې غږ وکړ:
راځه چې ځو، بېخي ناوخته شوه. شینکۍ او پاتو له ټولګي ووتلې.
د خپلو ارمانونو څادر مې را غونډ کړ. د هیلو غنم مې د ژرندې د دوو پَلونو تر منځ پاتې شو. زه هم له ټولګي ورپسې ووتلم.
ټکنده غرمه وه، لمر د اسمان په تالاق کې سلامي و، ژبه مې په خوله کې وچېدله. لیدل مې چې شینکۍ د پوهنتون له دېوالونو پناه شوه. زړه ته مې د بېلتون کرکه ولوېده، له ځان سره مې وویل:
دا څه وشو!؟

زما دومره لویه تمه او د شینکۍ څه نه ویل!؟

دا په کومه لوبه ګډ شوم؟ کور ته د هیلو له هغو پیټیو سره ولاړم، کوم چې مې له ځان سره راوړی و، درې ورځې مې پوهنتون ته زړه و نه شو، چې لاړ شم.

په څلورمه ورځ یاد راپسې کور ته راغلی، چې څنګه یې ولیدم، راته یې وویل: هلکه! چېرې یې؟

ولې نه ښکارې؟

او دا پوهنتون ته ولې نه راځې؟

موبایل شمېرې دې هم بندې کړي، دا هر څه ولې!؟

ما ورته وویل:

نور مې له پوهنتون او ژونده زړه تور شوی دی، د شینکۍ خبره مې وریاده کړه، چې هېڅ ښه نه یم!

یاد په تعجب کې شو او و یې ویل:

ولې –ولې؟ په څه، لېونی شوی خو به نه یې!؟

ما ورته کړه:

که لېونی مې نه بولې، نو کم هم ترې نه یم. دا زما لاس توري پېشو ستلی دی.

زه څه کوم او هغه څه!!!؟

یاد وویل: دا کومه بله یوه ده، که هماغه؟

ما ورته کړه: بله چېرې کېدای شي، هماغه شینکۍ ده کنه!

څلور ورځې مخکې یې پوهنتون کې زما د ټولو هیلو بر خلاف داسې ځوابونه راکړل، چې ما یې هېڅ تمه نه لرله، زه پرې د خپل زړه وینې خورم، خو هغه...!

مه یې یادوه نو!

زړه یې را خوږلی دی...!

زما خبرې پای ته نه وې رسېدلې، چې یاد زما د خبرو منځ کې راولېد:

وا هلکه! ته خبر یې!؟

زه یو دم چوپ شوم؛ نه- نه،د څه نه!؟

یاد وویل: شینکۍ هم ستا د نه راتګ سره سم له ټولګي سره مخه ښه کړې، زه نه پوهېږم، چې څه خبره به وي؟

ښوونکي ستاسې پوښتنې کوي، خو هېچا ته مالومات نه و، دا دی زه در پسې کور ته راغلم.

راځه! چې همدا نن پوهنتون ته لاړ شو، هر څه به له نږدې وګورو، خدای مهربانه دی، ممکن هېڅ خبره نه وي.

زه هم ناچاره ورسره د پوهنتون په لوري روان شوم.

پوهنتون ته په ټاکلي مهال ورسېدو. د ټولګي ماحول بدل- بدل ښکارېده، هر څه راته سم نه ښکارېدل؛ لکه په روغ جسد کې چې زړه نه وي.

زما هم زړګی نه و، په دې نېمګړی ښکارېدم، چې شینکۍ نه ښکارېدله، هرې خوا ته مې په ځیر- ځیر وکتل، خو د هغې ښکلې څېره مې تر سترګو نه شوه.

مجبور شوم، چې له پاتو وپوښتم، پاتو ته مې ویل: هغه لېونۍ چېرې ده؟ ولې نه ښکاري؟

څه خو به پرې شوي نه وي!؟

هغې زما د وېرېدلې څېرې په لیدو خبره را څخه پټه کړه. ویل یې: نه پوهېږم، خبره نه یم، خو زه یې له وېرېدلي حالته د ټکې په لوېدو پوهـ شوم او په زړه مې د وېرې ساړه ننوتل.

ډېر ټینګار مې وکړ، خو پاتو همدایوه خبره کوله.

بل چا هم راته څه و نه ویل او د شینکۍ د نه راتلو په سبب هېڅ ونه پوهېدم.

اړ شوم، چې دا اخرنۍ وسیله (موبایل) وکاروم. هغه مې له جیبه راوویست او د موبایل په زور مې د زړه غږ تر شینکۍ ورساوه.
زړه مې خوشاله شو، چې هغه خوږ غږ مې بیا تر غوږو شو، خو په غږ کې یې هغه شوخي نه وه موجوده.
له سلام-کلام وروسته مې ترې وپوښتل:
ولې پوهنتون ته نه راځې؟ لومړی یې راته هېڅ نه ویل، خو چې ټینګار مې وکړ، سوړ اسوېلی یې وویست او د نرۍ تبې یې راته وویل:
لږه ناروغه یم، سبا یا بله ورځ به درشم؛ ته غم مه کوه، ډېره ناروغه نه یم، ته تشویش مه کوه!
داسې خبرې یې وکړې، چې ګواکې دغو خبرو په کولو هم خوږېدلې وي.
د هغې د غږ په اورېدو مې زړه دا چېرته منله، چې د دې درد دې دومره عادي اوسي.
شپه سبا شوه، په ترهېدلي خیال تر پوهنتون راغلم، لېونۍ بیا نه وه راغلې.
ټولګی بې له دې بې تورو کتاب او بې ستورو اسمان ته ورته و، بیا مې له پاتو وپوښتل:
هغه راته په سپېرې څېرې ګونګه – ګونګه شوه.
ورته جدي شوم، ما ویل چې څه دي!؟
راته سم صفاووایه!
هغه پوهېدله، چې زموږ دواړو لېونیانو زړونه یو له بله سره تړلي دي اود یو بل غم نشو زغملای، خو مجبوره مې کړه، په بنده-بنده لهجه یې راته وویل:
هغ، هغه – هغه!!!
ما ورته کړه: هغه څه ؟؟؟
په هغې څه شوي دي، چې زه نه یم خبر!؟
پاتو له ما مخ واړوو او زما له څېرې پنا یې د خپلو سترګو ګرمې اوښکې

پاکې کړې:
هغه د ناروغۍ له امله په روغتون کې بستر ده، داسې ناروغي، چې...!
نور يې څه نشو ويلای، ژړا پرې غلبه وکړه او زما له څنګه په تېزۍ روانه شوه.
زه ډېر ورخطا شوم، د روغتون پته مې ترې واخيسته او هم هغه روغتون ته ورغلم، چې لېونۍ په کې د درد شېبې تېرولې.
د هغې د بستر خونه مې پيدا کړه، خو چا دننه د ورتلو اجازه نه راکوله، له بندو دروازو مې د شينکۍ د بستر په لور د زړه له ښيښو ور وکتل، چې ړنګه-بنګه د ناروغۍ په بستر پرته وه.
ټول خپلوان يې د روغتون له دېوالونو تاوېدل- راتاوېدل.
هغوی زما په ليدو ډېره څکه حېران نه شول، چې پوهېدل چې شينکۍ زما ټولګيواله ده.
نوکريوال ډاکټر مې ځانته رامخاطب کړ، چې زما په شينکۍ ټولکيوالې څه شوي؟ د هغې مسته ځواني نن څنګه داسې ارامه ده؟
او د بستر په کټ خوره- وره په خپلو دردونو کې پرته ده؟
هغه د نرمو خبرو وروسته راته وويل:
لږ ځان ارامه کړه!
مه خپه کېږه، دا د پاک الله له لوري ورکړل شوي برخې دي، شينکۍ ټولګيواله دې په لاعلاجه کېنسر ناروغۍ آخته ده، چې درملنه يې ناشونې برېښي، هغه به ممکن څو نورې ورځې هم په دې نړۍ کې زموږ مېلمنه اوسي.
ما کله منله!؟
چغې مې کړې: دا هېڅ امکان نه لري، چې شينکۍ دې ما په دومره دردونو کې يواځې پرېږدي، هغه داسې نه شي کولی!!!

ډاکټر زما په اوږو لاسونه کېښودل، چې زویه!
مسلمان بنده باید د رب هرې پرېکړې ته خپله مرۍ ونیسي.
ما ژر ورغبرگه کړه: وا زما سپېڅلیه ربه!!!
دا په ما څه روان دي؟ دغه وژونکي پرېکړې ته به زه څنگه خپله مرۍ نیسم!؟
ډېرې چغې مې وکړې، خو هېچا هم ځواب را نه کړ، په منډه بیا تر هغې ښیښې لاړم، چې شینکۍ په کې مړژواندې سا اخېسته. را ویې کتل، له سترگو سره یې اوښکو خدای پاماني کوله.
د دې ناروغۍ درملنه د نړۍ په یوه کونج کې هم نه کېدله، خو ما یې په هڅه لاس پورې کړ. له شینکۍ مې په سترگو کې خدای پاماني واخېسته، یاد مې یې خدمت او زما احوال راکولو ته پرېښود او زه د کابل پر لور د شینکۍ لاعلاجه مرض علاج پسې راغلم.
ډېر ملگري مې راخبر شول، له ننگرهاره مې د ذهین په نامه ملگری چې له دې خبرې مې خبر کړی وو، راوغوښت.
هغه زما په درد پوهـ وو او په سبا وختي یې ځان کابل ته راورسوو.
څو ورځې سره یوځای د دې درد په دوا پسې گرځېدو، چې د سې شنبې ورځ سهار شاوخوا لس بجې یاد زنگ راووهه. زه او ذهین د سیند په غاړه د اسمایي پله ترڅنگ نېغ ودرېدو.
ذهین پوښتنه وکړه: د چا زنگ دی؟
ورته مې کړه:
یا، یاد دی!
هغه چې شینکۍ مې پرې سپارلې ده.
ذهین هم د موبایل په ښیښه سترگې ښخې کړې او ژر یې د دې لپاره، چې کوم بد خبر نه وي، زما له لاسو موبایل واخېست. ما ټینگار وکړ، خو ذهین

برلاسی شو او په ټيليفون کې يې د سلام- کلام وروسته رنګ يو دم والوت.
ژر يې د ياد راغلی زنګ پرې کړ.
ماته مخاطب شو، زما د پښو تنابونه هم سست شول، برګ شوم، ذهين مې
له لاسو ونيو، په جدي لهجه مې ترې وپوښتل:
څه يې ويل!؟
څه خبره وه!؟
ذهين لکه چې زما په خوا کې نه وي، هېڅ يې زما پوښتنو ته پام نه وو او د
سيند د غاړې په کټارو يې تکيه وکړه. سترګې يې ډنډ شوې، د ذهين حالت
په ليدو مې په زړه وخوړه، خو د عقل په پرېکړې مې زړه هېڅ باور نه کاوه.
ذهين مې رانېغ کړ او د څو- څو ځل تکرار او غوښتنو وروسته يې غبرګه راکړه
او راته يې داسې وويل:
زما واکه اشنا!!!
هغه روح چې خدای د شينکۍ جسد ته امانت سپارلی و، نن يې ترې
واخېست!!! بې واکه مې د زړه په وران کابل د درد بمونو چاودنه وکړه. د
دنيا له اميده مې د هيلو ټغر په ټولېدو وو.
ذهين له لاسو ونيولم او راته يې کړه:
واکه!
د شينکۍ روح دې ښاد وي!!!
مينه يواځې د يوځايتوب نوم نه دی، د مينې دوهم نوم قرباني ده، چې نن تا
او شينکۍ دواړو د دغې قربانۍ مالګه وڅښکله!
دا به د درب پرېکړه وه او ته بايد د پاک رب پرېکړو ته لبيک ووايې.
سترګې مې ډنډ شوې، د موره يو ذهين راته څو- څو دانې ښکاره کېده.
پياده قدم وهل مې نور له توانه بهر وو، ذهين له لاسو ونيولم او سينمای
پامير له چوکه يې تر مرکزي چوکه موټر دربست کړ.

موټر ته پورته شو، ما غوښتل، چې خپل ځان او خپلې اوښکې په خپل کابو کې وساتم، خو په موټر کې لګېدلې دې سندرې چې:

ولې نفرت کوې له ما؟

څه شوله هاغه مینه ستا؟

هغه وعدې دې څه شوې؟

ها قسمونه څه شو؟

مینه هغه سره کوه- چې کوي مینه تاسره

....

له واکمنو سترګو مې بې واکه اوښکې روانې شوې او په مخ مې یې لارې جوړې کړې.

ذهین مې هم چې په درد پوهېدلی وو، په خاموشۍ یې حالت څاره، زما هم له سترګو ډېرې اوښکې ورغړېدې، ډېره هڅه مې وکړه، چې اوښکې مې له ګرېوانه وساتم، خو بیا یې هم زه له ګرېوانه ونیولم.

ذهین ډېره ډاډګېرنه راکړه او تر اخره یې زما په اوږه لاس اچولی نصیحتونه راته کول.

له ذهینه د خدای پامانۍ اخېستو سره سم مخ په بغلان روان شوم.

د شپې لس بجې وې، چې د پلخمرې په ښار کې له موټره ښکته شوم. له رسېدو سره سم یاد راته اډه کې ولاړ وو، په غېږ ورکولو مو دواړو یو ځل بیا ښې پرېمانه اوښکې توی کړې.

او په ټینګار مې ورڅخه سپارلې شنکۍ غوښتله.

ورته مې وویل شینکۍ دې څه کړه، شینکۍ دې د خاورو خوراک کړه؟

هغه کور ته بوتلم او د سبا کېدو سره سم یې هدیره کې هغې مقبرې ته ودرولم، چې نوې جوړه شوې وه، یو دم یې راته کړه:

دا دی ستا د شینکۍ مقبره!

په شینکۍ مې د تورو خارو ډېرۍ په لیدو، په سترګو مې توره شپه راغله، بې هوښه د شینکۍ په قبر ولوېدم. وخت وروسته چې په ځان پوهېدم، یاد راته واکه! چغې وهلې.

په لړ ښه کېدو مې د شینکۍ د قبر خاورې په مخ موښلې، او د قبر یوه لپه خاوره مې د زړه په سر نیولې وه،خو هېڅ مې د شینکۍ د وجود عطرینه خوشبویي پکې نه محسوس کوله.

دلته راته یاد د پاتو یادونه وکړه، چې ویل یې: خدای ښښلې شینکۍ ورته یو خبره کړې، ویلې پرته له واکه یې بل چاته نه کوم. په بیړه مې ځان تر پاتو ورسوو.

د پاتو هم سترګې له ډېرې ژړا تکې-سرې شوې وې. زما په لیدو یې یوځل بیا له سترګو اوښکې؛ لکه فوارې رد شوې. له سلام وروسته مې ترې د شینکۍ د امانت په اړه وپوښتل.

په ژړغوني حالت او غریو نیولي غږ یې وویل:

واکه!

شینکۍ د مرګ په وخت کې د شهادت له کلیمې وړاندې راته ستا نوم واخیست او په ډکو سترګو یې وویل، چې واک ته ووایه:

هغه وخت ما نشو کولای، چې دغه کلیمه درته ووایم، خو اوس د ژوند په اخري ساه کې یې درته وایم، چې:

زما خوږ او زړه ته رانږدې واکه!

ډېره مینه مې درسره لرله او لرم یې

پای

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona

www.ketabona.com

info@ketabona.com

TALK TO US

+93 767 616767
info@Ketabona.com